

บทนำ

คนครีตกีส์ที่ถูกรบรเลอย่างตอเนื่องภายในโบสถ์ คณะนักร้อง
ขับขานเนื้อเพลงสรรเสริญพระเจ้า นี่คือนิธิมิสซาในวันอาทิตย์

ในโบสถ์มีคนนั่งอยู่เต็ม ทุกคนร่วมกันอธิษฐานขอพร ร่วมกันฟัง
เทศน์ นี่คือนักบวชเฒ่าเฒ่าใจของผู้คนในยุคสมัยแห่งความวุ่นวาย

ยุคสมัยที่มีการมีชีวิตอยู่นับเป็นความโชคดี การตายนับเป็นเรื่อง
ปกติ การมีอยู่ของศาสนายังทวีความสำคัญมากขึ้น มนุษย์ต้องการหลัก
ยึดทางจิตใจเพื่อผ่านพ้นชีวิตอันยากลำบากในแต่ละวัน นอกจากมนุษย์
แล้ว ยังมีปีศาจ มาร วิญญาณ ผีนรก ซิมิ และโมเรียว¹ อาศัยอยู่ร่วมกับ
มนุษย์ มนุษย์จึงกลายเป็นสิ่งมีชีวิตที่อ่อนแอและเปราะบางที่สุด ตายได้
ทุกเมื่อโดยไม่แปลกแต่อย่างใด

ดังนั้นคนที่มมีชีวิตอยู่จึงมักคาดหวังกับโลกหลังความตาย หวังว่า
โลกนั้นจะสุขสบายกว่าโลกในปัจจุบัน

---

¹ อ่านรายละเอียดเรื่อง 'อมมนุษย์ในโลกอนาคต หลังการล่มสลายไปแล้วห้าร้อยปี' ได้ที่
หน้า 288

บาทหลวงสอนให้ทุกคนมีความหวังและใช้ชีวิตในทุกวันให้ดีที่สุด เหล่าคริสตชนอธิษฐานอย่างจริงใจ จากนั้นพิธีก็สิ้นสุดลง ทุกคนก้าวไปข้างหน้าเพื่อรับอาหารศักดิ์สิทธิ์ โลกเปลี่ยนไปแล้ว แต่พิธีกรรมหลายอย่างยังเหมือนเดิม การฝึกขนมปังเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วแบ่งกันกินยังคงมีความหมาย

คริสตชนแต่ละคนก้าวออกไปตามลำดับ บรรยายากสเจียบสงบเคร่งขรึม ทุกคนรับอาหารศักดิ์สิทธิ์แล้วทำเครื่องหมายกางเขนบนหน้าผากกับหน้าอก จากนั้นหมุนตัวจากไปและกินอาหาร

แต่ละคนเดินเข้าไป จวบจนเด็กผู้ชายตัวเล็กเงยหน้าขึ้น ขมวดคิ้วมองไปข้างบนอย่างสงสัย ไม่เพียงแค่ว่า ดูเหมือนเด็กคนอื่นก็มองเช่นกัน พวกเขาเบิกตากกลมโตมองผนังด้านหลังบาทหลวง

"แม่ครับ" ปันปันคิงแซนผู้เป็นแม่ "คูสิครับ!"

"หืม?" อู๋เฟินเฟินมองลูกอย่างงุนงง "จะรับอาหารศักดิ์สิทธิ์แล้วจ้ะ!"

"แต่ว่า...พระเยซูกำลังร้องไห้!"

เอ๊ะ!—ในโบสถ์ซึ่งเคยเจียบกริบและเคร่งขรึมพลันเกิดคลื่นความสงสัย—พระเยซูกำลังร้องไห้หรือ

"ไอ้ พระองค์หลั่งน้ำตา!" จากนั้นเด็กคนอื่นๆ ก็ตะโกนบ้าง มือเล็กชี้ไปยังผนังสูง

แม้แต่บาทหลวงที่แจกอาหารศักดิ์สิทธิ์ยังอดหันไปมองไม่ได้ เขา มองผนังสีขาวที่ฝังไม้กางเขนไว้ บนนั้นมีร่างผอมแห้งของพระเยซูถูกตรึงอยู่ และเหมือนที่เด็กๆ พูด น้ำตาสองสายกำลังไหลลงมาจากเบ้าตาของรูปสลักไม้อันนั้น

"เอ๊ะๆ!!!..." คริสตชนในโบสถ์ต่างตื่นเต้นประทับใจ "นี่คือ...นี่คือการสำแดงอัศจรรย์หรือเปล่า!"

บาทหลวงรีบหมุนตัวเดินไปใต้รูปปั้นพระเจ้า ทำเครื่องหมาย

กางเขนด้วยมือสันเทา ก่อนจะยื่นมือไปแตะใบหน้าของรูปสลักนั้นเบาๆ
สัมผัสสิ่งที่คิดว่าเป็นน้ำตา

ของเหลวสีแดงฉานติดมากับปลายนิ้วของบาทหลวง เขาเบิกตา
มองปรากฏการณ์ที่คาดไม่ถึงนี้ พูดยังไม่ออก

"น้ำตาสีเลือด...พระเยซูทรงส่ำแดงอัศจรรย์แล้ว!"

เพียงชั่วพริบตา ในโบสถ์ก็เกิดเสียงโห่ร้องดังสนั่น เหล่าคริสตชน
คุกเข่าแสดงความเคารพอย่างศรัทธา เรื่องการส่ำแดงอัศจรรย์พบเห็นได้
น้อยนิด แต่บัดนี้กลับบังเกิดขึ้นในเมืองอันหลินของพวกเขา!

"อา...อา...พระเยซูหลังพระโลหิต นี่คงไม่ใช่แค่การส่ำแดงอัศจรรย์
แน่!" บาทหลวงประกาศเสียงก้อง "ทรงส่ำแดงอัศจรรย์เพื่อช่วยเหลือ
พวกเรา พระเจ้าต้องมาช่วยเราให้รอดพ้นจากหายนะแน่ ให้แก่ลัคลาด
จากอันครายทั้งปวง!"

"นั่นสิ ต้องใช่แน่...หมูนี้นในเมืองเกิดเรื่องมากมาย! ผีนรกจุ๋โจม
หลายครั้ง มีคนถูกฆ่าถูกกินไปมากมาย..." ทุกคนคิดถึงโศกนาฏกรรม
ที่เกิดขึ้นเร็วๆ นี้นาที "ไม่ง่ายเลยกว่าปาหี่มันศพจะสงบลงได้ ที่นั่นมี
วิญญาณที่ยังไม่ไปสู่สุคติอยู่ตั้งเท่าไรก็ไม่รู้!"

"ดังนั้นถึงได้เกิดอัศจรรย์ขึ้น! อาเมน!" ทุกคนกำไม้กางเขนแน่น
รู้สึกซาบซึ้งยิ่งนัก

"พระเจ้า! จะเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในเมืองใช่หรือไม่" บาทหลวง
แหงนหน้ามองรูปปั้นที่มีน้ำตาสีเลือดไหลไม่หยุด "ได้โปรดบอกพวกเรา
เถิดว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงใช่หรือไม่!"

การเปลี่ยนแปลง?—คุณพ่อไปมองคุณพ่อเคลลีที่ตะโกนเสียงดัง
อย่างประหลาดใจ ทำไม่ถึงคิดว่าการส่ำแดงอัศจรรย์ของพระเจ้าเป็นนิมิต-
หมายว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงในเมือง แน่นนอนว่าการส่ำแดงอัศจรรย์
แต่ละครั้งล้วนเป็นลางนินิต ส่วนมากล้วนเป็นการเตือน...แต่การเตือนนี้
หมายรวมถึงทั้งโลก ไม่อาจมั่นใจได้ว่าหมายถึงเมืองแห่งนี้เท่านั้น!

"ในเมืองต้องเกิดการเปลี่ยนแปลงแน่! หมู่นี้อกจะไม่สงบสุข" มีคนเห็นพ้องด้วย "พระเจ้าทรงช่วยเหลือพวกเราได้ใช่ไหม"

"ใช่ กำแพงเวทมนตร์มันจะมีช่องโหว่อยู่มาก ฆิรอกเข้าออกได้ง่ายๆ! อู๋เฟินเฟินพูดเสียงสะท้อน บนหลังสะพานทารกที่เพิ่งเสียพ่อแม่ไปหลังลิ้มรสชาติโลกได้ไม่นาน ปันปันซึ่งอยู่ข้างๆ ก็เกือบจะถูกปีศาจกลืนลงท้อง! "ใครก็ไม่อยากตายทั้งนั้นแหละ..."

"ทุกคนใจเย็นๆ ก่อน!" คุณพ่อไปพูดเสียงดังกังวาน "การสำแดงอัศจรรย์ไม่ได้หมายความว่าในเมืองจะเกิดปรากฏการณ์ประหลาด ทุกคนอย่าเพิ่งร้อนใจ พวกเราจะพยายามฟังเสียงของพระเจ้าอีกครั้ง"

เสียงซุบซิบยังไม่หยุดลง ผู้คนที่ถูกคุกคามอย่างหนัก หวังเพียงจะกำจัดอันตรายออกไป และได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขเพิ่มอีกวัน

"ต้องเชิญคนมาตรวจสอบให้แน่ชัด" คุณพ่อเคลือบสีหน้าขึ้นยืน มองคุณพ่อไปแล้วพูดอย่างมีนัย "การเกิดอัศจรรย์แบบนี้ต้องไม่ธรรมดาแน่"

คุณพ่อไปหมดแล้ว เขาก็คิดแบบนี้ แต่ยังไม่ทันตรวจสอบให้แน่ชัดก็ประกาศว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในเมือง พวกแบบนี้อกจะไม่เหมาะสมและเป็นการปลุกปั่นผู้คน...โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่ทุกคนคิดว่าตัวเองกำลังตกอยู่ในอันตราย

เขาเงยหน้ามองรูปปั้นพระเยซูที่สำแดงอัศจรรย์ น้ำตาสียิ้มสองสายเห็นแล้วน่าตกใจ—พระเจ้า! ท่านต้องการสื่ออะไรกันแน่

ชายหนุ่มรู้สึกเจ็บปวดเหลือเกิน แต่เขาพูดไม่ได้ ดวงตาทั้งสองของเขาถูกแทงด้วยตะปู เจ็บไปถึงหัวใจ แต่กลับเปล่งเสียงไม่ได้ ที่ยังไม่เข้าใจก็คือ ทำไมเขาได้ยินผู้คนมากมายโห่ร้องว่าอาเมนอยู่ข้างล่าง แต่กลับไม่มีสักคนที่เห็นเขาถูกตรึงอยู่บนไม้กางเขน

ช่วยด้วย! ช่วยด้วย!...ใครก็ได้มาช่วยเขาที!

บทที่ 1

เวลาพักเที่ยง นักเรียนบางส่วนเล่นบอลอยู่ในสนาม บางส่วนเลือกที่จะกินข้าวกลางวันแจ่มตามมุมต่างๆ ของโรงเรียน แต่คนส่วนใหญ่ยังคงกินข้าวอยู่ในห้องเรียน หยอกล้อเล่นกัน พูดคุยเรื่อยเปื่อย แน่่อนว่าเรื่องที่น่ายกยที่สุดก็คือพระเยซูแสดงปาฏิหาริย์

ส่วนชั้นคาถาฟ้าของโรงเรียน นักเรียนหลายคนก็ 'ชินกับการแหกกฎ' เลือกที่จะกินข้าวในจุดชมทิวทัศน์ที่คึกที่สุด

"นี่! พวกเธอได้ยินเรื่องรูปปั้นร้องไห้หรือเปล่า" เจียงอวี๋เงินพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น "ฉันกับพ่อแม่ไปที่โบสถ์มาแล้ว รูปปั้นหลังน้ำตาเป็นสายเลือดจริงๆ นะ!"

"ตั้งหลายวันแล้วนี่ ยังโหลไม่หมดอีกเธอ" จงเฉาเหว่ยถามจริงจัง "เลือดของพระเจ้าทำไมเยอะขนาดนั้น"

"นี่! จงเฉาเหว่ย นั่นคืออัครรย์ของพระเจ้า เป็นปาฏิหาริย์อย่างหนึ่ง ก็ต้องไม่หมดง่ายๆ อยู่แล้ว" เจียงอวี๋เงินซึ่งเป็นชาวคริสต์ผู้เปี่ยมด้วยศรัทธาในพระเจ้าทำปากย่น "ทำไมเธอพูดอย่างกับว่าเป็นเรื่องประหลาด"

"ไอ้สี่! ฉันไม่เข้าใจนี่นา ครอบครัวฉันไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์!"
เขาทำหน้าซื่อ "พ่อแม่ฉันคิดว่าต้องเผ่าคูเรื่อน้อย่างระวัง แต่พวกเขายัง
เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง สองสามวันนี่ยังจะไปถามหมอคูว์เลย!"

"คุณยายตาบอกนะเหรอ" เจียงอวี๋เงินน้ำเสียงตื่นเต้น "ฉันได้ยิน
ว่าเธอไม่ลงจากภูเขาง่าย ๆ นี่นา จะให้เธอคงไม่ใช่เรื่องง่ายหรอกนะ"

"ก็แสดงว่าเรื่องคราวนี้ร้ายแรงมาก" จงเฉาเหว่ยทำท่าทางจริงจัง
เด็กสาวด้านข้างที่ยืนก้มหน้ามุงอยู่เท้าแขนกับกำแพงเตี้ยบนชั้น
คาเฟ่ สายตาทอดมองบริเวณโรงเรียนและทิวทัศน์ไกลออกไป สิ้นหน้าคู
หมคอาลัยตายอยาก

"เฟอร์ร่า เธอเป็นอะไรนะ" เจียงอวี๋เงินถามเบาๆ ขณะเดินอ้อม
ไปด้านหลัง "ทำไมหมูนีคูไม่มีชีวิตชีวาเลย"

"ฉัน...ไม่ได้ออกไปไหน...สามอาทิตย์เต็มๆ มาแล้ว..." เสียงของ
เฟอร์รามีสหดหู่รั้นทรมาน "ตั้งสามอาทิตย์เชียวนะ!"

เอ่อ...—เจียงอวี๋เงินก็คริมีปากอย่างลำบากใจ พลังมองข้าม
ไหล่เฟอร์รามีสไปยังจงเฉาเหว่ยที่อยู่ด้านหลังซ้ายมือ ทั้งสองยังกลัวตากัน
ข้างหลังเธอ

เรื่องกับบริเวณอีกแล้ว!—สามสัปดาห์ก่อนเกิดเรื่องในป่าหมื่นศพ
ทางตะวันตกของเมือง ผีอสูรกับซิมินุกเข้ามาในกำแพงเวทมนตร์ ไม่เพียง
ลักพาตัวเด็ก ๆ ไปและกินเด็กทารก แต่ยังปลุกคนที่ตายไปแล้วให้ฟื้นขึ้น
มา หวังจะเล่นสนุกและทรมานมนุษย์

ตอนนั้นลูกๆ ของชาวเมืองหลายคนถูกลักขโมยไป รวมถึงลูกของ
ญาติผู้ใหญ่ของเฟอร์รามีส และน้องชายน้องสาวของจงเฉาเหว่ยกับเจียง-
อวี๋เงินด้วย ดังนั้นเพื่อตามหาญาติพี่น้องของตัวเอง พวกเขาจึงต้องเผชิญ
หน้ากับผีอสูรและปีศาจที่ชื่นชอบการทรมานคน เกิดการต่อสู้อย่างดุเดือด
ตามมา

แท้จริงแล้วก่อนหน้านี้ พวกเขาเคยต่อสู้กับเพื่อนนักเรียนที่กลายเป็น

ร่างเป็นผิอสุรมาแล้ว เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นเพราะความจำเป็น หลายอย่างเกิดขึ้นโดยบังเอิญ...แน่นอนว่าส่วนหนึ่งเป็นเพราะความวุ่นและชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านของเฟอร์รามิส นักเรียน ม.ปลายอายุสิบหกสู้รบกับพวกผีรอกที่นำกลัว ในบางมุมพวกเขากลายเป็นคนดังในเมือง แถมยังเป็นไอคอนของใครหลายคน แต่ในสายตาพ่อแม่ พวกเขาอีกแค่...เด็กนาคี!

เฟอร์รามิสผู้อยู่ไม่สุขโดนสั่งกักบริเวณจนถึงปลายภาคเรียน นอกจากโรงเรียนแล้วห้ามไปไหนทั้งนั้น เลิกเรียนแล้วต้องตรงกลับบ้านทันที ได้ยินว่าพ่อแม่ของเฟอร์ราจะเฝ้าอยู่ที่บ้านคอยคุนาคิด้วย กลับเข้าไปแค่นาทีเดียวก็ไม่ได้

เจียงอวี๋ฉินกับจงเฉาเหว่ยได้รับ 'ความห่วงใย' จากผู้ปกครองเช่นกัน แต่ไม่ร้ายแรงถึงขั้นถูกกักบริเวณ อีกอย่างพวกเขาไม่เหมือนเฟอร์รามิส—อยู่ดีๆ ใครจะเอาชีวิตไปเสี่ยงล่ะ ไม่ใช่เพื่อชีวิตแล้วสักหน่อย พวกเขาเจออันตรายเพราะหลีกเลี่ยงไม่ได้ ต่างกับเฟอร์ราที่ชอบวิ่งเข้าหาอันตราย

ดังนั้นทั้งสองคนจึงไม่ถูกกักบริเวณ เพราะต่างรู้ว่ามิแค่คนเดียวเท่านั้นแหละที่ชอบเข้าไปในสถานที่อันตราย

พวกเขาไม่รู้ว่าจะปลอบเฟอร์รามิสอย่างไรดี เพราะเป็นคนที่ยังไปไหนมาไหนได้อย่างอิสระ

"เพิ่งจะสามอาทิตย์เอง หมดความอดทนแล้วเธอ" ห่างออกไปหนึ่งเมตร เด็กหนุ่มผมทองที่นั่งอยู่บนกำแพงเตี้ยเอ๋ยขึ้น "ผมขอนับดูก่อนว่าปลายเทอมยังเหลือเวลา..."

"อ๊าๆ!!! ฉันไม่อยากฟัง" เฟอร์รามิสปิดหูทั้งสองข้างทันที "ได้ยินตัวเลขแล้วฉันจะบ้าตาย!"

เด็กหนุ่มผมหยักศกสีทองยิ้มบางๆ เขานั่งอยู่บนกำแพงที่กว้างแค่สิบกว่าเซนติเมตรอย่างใจกล้า แดมขาข้างหนึ่งยังวางอยู่ข้างบนด้วยทำเอาคนอื่นเห็นแล้วหวาดเสียวแทน

"ฝ่าให้ นายนั่งแบบนี้อันตรายมากนะ!" จงเนาเหว่ยขมวดคิ้วว่า "อีกอย่าง...ขึ้นมานบนคาคฟ้ามันผิวกฏ นายนั่งตรงนั้นมิเท่ากับประกาศให้ทั้งโลกรู้ว่าพวกเรายู่นบนคาคฟ้าหรือ"

"เฟอร์รามิสเองก็แขวนตัวอยู่บนกำแพงแล้ว ยังจะมาว่าผมอีก" ฝ่าให้ยิ้มน้อยๆ

แขวน?—เจียงอวี๋เดินหันกลับไปมองเฟอร์รามิส จริงๆ ด้วย มือทั้งสองของเธอห้อยอยู่นอกกำแพงแล้ว แคสามสัปดาห์มันทรมาณขนาดนั้นเลยหรือ เธอกับจงเนาเหว่ยรีบจับแขนเฟอร์รามิสคนละข้างแล้วดึงเข้ามา เฟอร์รามิสยังคงทำหน้านามูยขณะนั่งเหมะลงกับพื้น

"เออ! รู้นิสัยของคุณลุง คราวก่อนถูกกักบริเวณอยู่แท้ๆ เธอกลับกระโดดหน้าต่างหนีไปป่าหิมณฑพ คุณลุงถึงได้โมโหขนาดนี้" เจียงอวี๋เดินถอนใจ "เธอออกทนหน่อย รอให้เรื่องซาลง ถ้าทำตัวดีๆ ไม่แน่คุณลุงอาจจะใจดี"

"ฉันทำไปเพราะต้องการช่วยปันปันกับเด็กคนอื่นๆ! อีกอย่าง...ฉันสลบไปสิบวันเต็มๆ ไม่มีความคิดก็ต้องการมีความชอบบ้างสิ" เฟอร์รามิสบนเตียงที่ถูกกินไปแล้วเธอช่วยไม่ทัน แต่เด็กทั้งหมดที่ถูกลักขโมยไปและเก็บอยู่ใน 'สต็อก' ได้รับการช่วยเหลือกลับมาโดยไม่ได้รับบาดเจ็บแม้แต่คนเดียว!

"ความจริงคุณลุงทำแบบนี้ก็พอเข้าใจได้ เธอสลบไปสิบวัน พวกเราเองยังตกใจแทบแย่ ไม่ต้องพูดถึงว่าพ่อแม่ของเธอจะตกใจขนาดไหน" จงเนาเหว่ยพูดตรงประเด็น "ถึงแม้พวกเราสองคนจะไม่ถูกกักบริเวณ แต่ก็ถูกค่าเปิง พ่อแม่กลัวว่าเราจะเป็นอะไรไป"

"อย่าให้พวกเธอ แม่ฉันสั่งให้เลิกคบกับเธอด้วยละ" เจียงอวี๋เดินบอกอย่างลำบากใจ "ห้ามไม่ให้ไปมาหาสู่กับเธออีก"

หา!?—เฟอร์รามิสเงยหน้า—อะไรกับอะไรนะ!

"เอ๋!? เธอก็เหมือนกันหรือ พ่อฉันก็พูดแบบนี้ด้วย" จงเนาเหว่ยพูดต่อ "พวกท่านบอกว่าเป็นเพื่อนกับเฟอร์ร่า มีเก้าชีวิตยังไม่พอ!"

เฟอร์รามิสซึ่งอยู่ตรงกลางขมวดคิ้วพลงมองเพื่อนรักพูดคุยโต้ตอบกันไปมาอย่างสนุกสนาน "นี่ๆ! ฉันยังอยู่ตรงนี้นะ เกรงใจกันหน่อย"

เพื่อนทั้งสองเจียบเสียงพลงเกร็งหน้ากลั้นหัวเราะ

เรื่องจริงนี่นา คิดไม่ถึงว่าแค่คบเพื่อนยังมีอุปสรรคขนาดนี้

"ผมเห็นด้วยอย่างยิ่ง!" ฝ่าให้ที่ยังอยู่บนกำแพงร่วมวงด้วย "เป็นเพื่อนกับเธอเท่ากับบนหาที่ตายชัดๆ!"

"ให้มันจริงเถอะ!" เฟอร์รามิสหรีตจ้องเด็กหนุ่มผู้หล่อเหลาปานเจ้าชายในเทพนิยาย—อิตาคนไข้เด็ก!

ทุกครั้งยามคับขัน เขาจะยื่นมือเข้าช่วยเหลือเสมอ เขาต้องเป็นนักรบพลั้งจิตแน่ แต่กลับเสแสร้งและไม่พูดอะไรเลย คราวก่อนในป่าหมื่นศพ เขาก็เป็นผู้ปกป้องทุกคน เพียงแต่เจียงอวีเดินกับจงเฉาเหว่ยฟื้นขึ้นมาแล้วความทรงจำหายไปบางส่วน ลืมไปว่าฝ่าให้ก็สู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่มาด้วยกัน

แน่นอนว่าเขาไม่ได้พูดซี้ซั้วอยู่แล้ว ถึงอย่างไรในโลกนี้ ผู้มีพลังวิเศษก็ถูกมองว่าเป็นตัวประหลาด

"อย่างพวกเธอสองคนไม่มีปัญหาหรอก ทักษะการยิงธนูของเฉาเหว่ยน่าทึ่งขึ้นทุกวัน อวีเดินก็ใช้ดาบเก่งเป็นที่หนึ่ง!" เฟอร์รามิสพูดอย่างภูมิใจ "อีกอย่าง...พวกเรามันค้บ่ป้องกันตัวครบครัน!"

เจียงอวีเดินยกมือปิดปากหัวเราะเบาๆ ทำให้เกิดเสียงกร๊องกร๊องดังขึ้น ได้ยินมาว่าสร้อยกระพรวนบนข้อมือเธอก็เป็นยันต์ป้องกันตัวที่มีอานุภาพแข็งแกร่ง

"เสียงเพราะจัง" เฟอร์รามิสชอบสร้อยข้อมือนั้นมานานแล้ว "เธอถามคุณพ่อเจียงหน้อยสิว่าซื้อมาจากไหน ฉันอยากได้สักเส้น"

"เห็นว่าซื้อมาจากผู้มีพลังจิต มีอานุภาพในการปกป้องด้วย!" เจียงอวีเดินกะพริบตา เพราะอย่างนี้ใช้ไหม พวกเขาจึงมีโอกาสรอดชีวิต

ค่อนข้างสูง "ยังไม่รู้ว่าจะได้เจออีกหรือเปล่า"

"เธอชอบเธอ" จงเนาเหว่ยมีท่าทางสนใจมาก เฟอรร่าชอบสร้อย
สีเงินที่มีกระพรานแบบนั้นเธอ

"อืม...ฉันอยากได้" เฟอรรามีสพักษ์หน้า "ไม่มีกาลาก็ไม่เป็นไร"

จงเนาเหว่ยคาเป็นประกาย เขาต้องหาวิธีซื้อมาให้เฟอรร่าสักเส้น

"เฮ้! เมื่อที่พวกคุณพูดถึง...อัครรย์ในโบสถ์เธอ" ฝ่าให้พูดแทรก
ขึ้น น้อยครั้งที่เขาจะสนใจความเป็นไปในเมืองนี้ "มีใครรู้ไหมว่าเกิดอะไร
ขึ้นกันแน่"

"หืม?" เจียงอวีเจินแปลกใจไม่น้อย ปกติฝ่าให้ไปไหนมาไหนคน
เดียว ไม่เคยสนใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นในเมือง "รูปปั้นพระเจ้าหลังน้ำคา
ออกมาเป็นเลือด นี่เป็นอัครรย์อย่างหนึ่ง และเป็นคำเตือนอย่างหนึ่งด้วย
คุณพ่อคิดว่าหมู่บ้านนี้ในเมืองเกิดเรื่องมากมายเพราะมีสิ่งแปลกปลอม ดังนั้น
พระเจ้าจึงสั่งแควงปาฏิหาริย์"

"อ้อ..." ฝ่าให้มองไปไกลๆ ทอดสายตาไปยังไม้กางเขนเหนือโบสถ์
"ปาฏิหาริย์..."

"ชาวเมืองเห็นด้วยแทบทุกคน ก็คูสิ ก่อนหน้านี้นักเรียนถูกผีรบกวน
กินจนกลายเป็นผีสุรกระหายเลือด จากนั้นปีศาจกับซิมก็แฝงตัวเข้ามา
กินเด็กและเข่นฆ่าผู้คนอย่างโหดร้าย..." จงเนาเหว่ยไม่อาจจะเลยอัครรย์
ครั้งนี้ได้เช่นกัน "แม้แค่พวกเราที่นับถือคนละศาสนายังอยากจะให้หมด
ทำนายเลย"

"หิ! คุณยายคาบอกที่พูดถึงเมื่อที่...ก็เขื่อนักรพพลังจิตไม่ใช่เธอ
ผมคิดว่าเธอจะถูกจักอยู่ในประเภทเดียวกับผู้มีพลังจิตและห้ามอยู่ในเมือง
เสียอีก" รอยยิ้มของฝ่าให้ดูประชดเสียคสี "ทำไมพอเกิดเรื่องกลับไปให้
เธอทำนายซะละ"

เฟอรรามีสเม้มปาก ฝ่าให้ถามถูกแวง เธอรู้สึกมานานแล้วว่าเรื่องนี้
ประหลาดมาก

ห้าร้อยปีก่อน วิทยาศาสตร์ก้าวหน้า ชีวิตความเป็นอยู่สุขสบาย แต่มนุษย์ในยุคนั้นไม่เห็นคุณค่าของธรรมชาติและทำลายสภาพแวดล้อมของโลกอย่างไม่บันยะบันยังเพื่อพัฒนาด้านอุตสาหกรรม ส่งผลให้เกิดภัยธรรมชาติไม่หยุดหย่อน บวกกับคุณธรรมที่เสื่อมสลาย จิตใจมนุษย์ชั่วร้าย สวรรค์จึงส่ง 'พวกเทวทัณฑ์' มาลงโทษมนุษย์ หวังจะทำลายมนุษย์ให้สิ้นซาก เพื่อให้โลกได้พักผ่อนและฟื้นฟูสู่การเริ่มต้นใหม่

แต่ใครล่ะจะยอมตาย เพื่อความอยู่รอด มนุษย์เมื่อห้าร้อยปีก่อน คิดจะส่งพวกเทวทัณฑ์กลับสู่สวรรค์ ดังนั้นจึงเริ่มสังหารทุกคนที่มีพลังวิเศษ...รวมถึงนักพยากรณ์และหมอด้วย แม้หมอบางคนจะยอมรับว่าการเสียชีวิตของตัวเองเป็นอาชีวะที่ใช้เลี้ยงปากท้อง เป็นการตบตา และหลอกลวงอย่างหนึ่งเท่านั้น แต่ก็ยังถูกสังหาร

เพราะมนุษย์ยอมฆ่าคนผิดร้อยคน แต่จะไม่ยอมให้ผู้มีพลังจิตหนีรอดไปได้แม้แต่คนเดียว ผู้ที่มีสัมผัสที่หกหรือมีสัญชาตญาณแม่นยำก็ไม่รอดแม้แต่คนเดียว นั่นเป็นหายนะที่มีการนองเลือดครั้งใหญ่ บิบบี้ ผู้ที่มีพลังวิเศษจริงๆ ต้องใช้ชีวิตแบบหลบๆ ซ่อนๆ จากนั้นหายไปจากโลกนี้ แต่มนุษย์ในยุคนั้นกลับไม่ตระหนักว่า ความจริงการเข่นฆ่าเช่นนี้คือจุดเริ่มต้นของ 'เทวทัณฑ์' ส่งผลให้มนุษย์ต้องรับกรรมด้วยการมีชีวิตแบบทุกวันนี้

ตอนที่พวกเทวทัณฑ์ถูกมัดไว้กับเสาลงทัณฑ์เพื่อรับการประหาร สายฟ้าก็ฟาดเปรี้ยงลงมา ทำให้ผู้คนจำนวนมากที่ไปรอชมการประหารนั้นตายในทันที จากนั้นเกิดโรคระบาดในวงกว้างโดยไม่อาจยับยั้งได้ โลกล่มสลายอย่างรวดเร็ว ไม่ได้คืนสู่สันติภาพเพราะพวกเทวทัณฑ์จนหมดอย่างที่คาดการณ์ไว้

เดิมโลกและจักรวาลมีสรรพสิ่งมากมายหลายหลาก มนุษย์ไม่ได้เป็นสิ่งมีชีวิตเพียงหนึ่งเดียว โลกในแต่ละมิติล้วนมีสิ่งมีชีวิตแต่ละแบบ มิติของเทพมีเทพ มิติของมารมีมาร ในนรกมีผีตนก ทั้งยังมีเผ่าพันธุ์สัตว์-

ประหลาด มาร ชิมิ โมเรียว ปีศาจ และมือสูร อยู่ทุกหนแห่ง แต่เพราะมี 'กฎเกณฑ์ดั้งเดิมของโลก' อยู่ สิ่งมีชีวิตทั้งหลายจึงไม่ข้ามเขตไปรังความกัน

ทว่าหลังการปรากฏขึ้นของพวกเทวทัณฑ์ กฎเกณฑ์ดั้งเดิมของแต่ละมิติเริ่มแปรปรวน การชนฆ่ากันของมนุษย์ยังทำให้ทุกอย่างเลวร้ายลง นักรบพลังจิตต้องปกปิดฐานะและคอยหลบซ่อนจนไม่เป็นอันจับไล่ญาติหรือการาบปีศาจ หลังประหารพวกเทวทัณฑ์และกฎเกณฑ์ดั้งเดิมของโลกล่มสลายลงแล้ว สิ่งมีชีวิตในแต่ละมิติจึงข้ามเขตไปสู่ที่อื่นได้ เป็นภัยคุกคามต่อมนุษย์อย่างมหันต์ ไม่ถูกฆ่าหรือถูกกินก็ถูกกลืนแก๊ส...นี่คือสิ่งที่ประวัติศาสตร์เรียกว่า 'หายนะจากเทวทัณฑ์'

นักประวัติศาสตร์หลายคนสงสัยว่า ถ้าห่าร้อยปีก่อนมนุษย์ไม่เน่นฆ่าผู้บริสุทธิ์และไม่ประหารพวกเทวทัณฑ์ บางที...เรื่องทั้งหมดอาจไม่เกิดขึ้นตอนนี้เป็นเวลาห่าร้อยปีหลังเกิดเทวทัณฑ์ หรือ After Curse เรียกสั้นๆ ว่า A.C. 503 ในเมืองอันหลินที่ปราศจากการแก่งแย่งชิงดี ทุกคนมีชีวิตอยู่ในโลกใหม่ที่เต็มไปด้วยอันตรายรอบด้าน ประเทศต่างๆ ทั่วโลกยอมรับ 'A.C.' เป็นศักราชใหม่ของโลกอย่างเป็นทางการ หายนะครั้งใหญ่เมื่อห่าร้อยปีก่อนมาจากภัยธรรมชาติและน้ำมีอมมนุษย์ โดยมีสาเหตุมาจากมนุษย์เอง เจ็ดทวีปในอดีตเหลือแค่ห้า ทวีปแอนตาร์กติกาและภูมิภาคโอเชียเนียหายไป โลกถูกแบ่งใหม่เป็นสี่ทวีป ได้แก่ ยุโรป เอเชีย อเมริกา และแอฟริกา

อาณาเขตของแต่ละประเทศหายไป ชาติพันธุ์ต่างๆ ในแต่ละท้องถิ่นผสมผสานกัน ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาทางการของโลก ภาษาหลักของแต่ละประเทศกลายเป็นภาษาท้องถิ่น ประชากรในแต่ละท้องถิ่นพยายามสืบเชื้อสายของตนต่อไป

ที่อยู่อาศัยของมนุษย์ทุกแห่ง รอบนอกล้วนมีกำแพงเวทมนตร์และการปิดผนึก มีการป้องกันรูปแบบต่างๆ เพื่อยับยั้งการรุกรานของเผ่าพันธุ์

อื่น และผู้ที่สร้างปรกาการให้มนุษย์ก็คือ...นักรบพลังจิตที่ถูกขับไล่และ
เข่นฆ่าในอดีต ตอนนี้พวกเขามีชื่อเรียกรวมๆ อย่างเป็นทางการว่า 'ผู้มี
พลังจิต'

มนุษย์อยู่รอดมาได้โดยอาศัยพลังวิเศษจากผู้มีพลังจิต แต่อีกด้าน
หนึ่งกลับยังเห็นพวกเขาเป็นตัวหายนะ ส่วนผู้มีพลังจิตตระหนักถึงความ
สามารถของตัวเองและรู้ประวัติการถูกเข่นฆ่าในอดีตเป็นอย่างดี ส่วนใหญ่
จึงไม่อยากใกล้ชิดกับมนุษย์ ถ้ามนุษย์ต้องการความช่วยเหลือจากพวกเขา
ก็ต้องจ่ายเงินก้อนใหญ่

ใช้เงินซื้อชีวิต จะซื้อหรือไม่ก็ตามใจ—เฟอร์รามิรู้สึกว่ามันก็เป็น
ผลกรรมอย่างหนึ่งเหมือนกัน

หมู่บ้านในเมืองมีภูตผีปีศาจก่อความวุ่นวายอยู่ตลอด ผู้มีพลังจิตถูก
เชิญมาจัดการปัญหา แต่แม้จะเชิญพวกเขามา ทำที่ที่มีต่อพวกเขาก็ยัง
แย่สุดๆ ทั้งขับไล่พวกเขาไปอาศัยในสถานที่ย่ำแย่ ทั้งพูดจาถูกดุด่าถากถาง
เห็นพวกเขาเป็นตัวหายนะ...แต่ในสภาวะที่ผู้มีพลังจิตเป็นที่รังเกียจแบบนี้
ในเมืองกลับมีหมออยู่ทั่วทุกหนแห่ง

"อืม...หมอคู่ล้วนเป็นผู้มีพลังจิตที่ไม่แข็งแรงนัก พวกเขาไม่มี
ปัญญารับมือกับมือสูรชั่วร้าย แค่ทำนายโชคเคราะห์และอนาคตได้
คร่าวๆ แถมยังไม่แน่ว่าจะแม่นยำ" เจียงอวี๋เดินพุดถึงหมอคู่ไฟยิปซีที่เคย
ใช้บริการบ่อยๆ "ผู้ที่มีพลังวิเศษแข็งแรงจริงๆ ไม่น่าจะเป็นที่ยอมรับ
ของทุกคนหรอก"

"ดูเหมือนจะเป็นอย่างนั้นจริงๆ พวกที่ฝีมือแก่กล้าจะออกไปอยู่กับ
พวกเดียวกัน ไปเป็นผู้มีพลังจิตเต็มตัว ใครจะอยู่ที่นี้ให้คนดูถูก" จงเฉา-
เหว่ยพุดอย่างสนใจ "แต่คุณยายหมอคู่ของพวกเรายังพอใช้ได้ ความจริง
ฉันว่าแกดูแลดีทีเดียว และคนส่วนใหญ่ก็ไม่รังเกียจแถมมากนัก..."

นักรบพลังจิตล้วนเป็นพวกนอกกริต เทวทัณฑ์เมื่อห้าร้อยปีก่อนเกิด
จากฝีมือของพวกเขา นี่เป็นความคิดของคนแปดสิบเปอร์เซ็นต์บนโลกนี้

ข้าร้ายผู้มีอำนาจในเมืองนี้ทั้งหมดยังต่อต้านผู้มีพลังจิตอย่างรุนแรง——
เฟอร์รามิสมองสองมือของตัวเอง สองครั้งที่เผชิญหน้ากับสัตว์ประหลาด
ทำให้เธอมั่นใจแล้วว่าตัวเองมีพลังวิเศษ แต่เธอไม่กล้าพูด!

ยิ่งค้นพบมากขึ้น เธอยิ่งหวาดกลัว...ไม่รู้จะถูกปฏิบัติอย่างไร จะ
ถูกมองอีกแบบ จากนั้นถูกขับไล่ออกจากเมืองและไม่ได้พบหน้าพ่อแม่อีก
ตลอดชีวิตหรือเปล่า

"ความใจกว้างแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล โลกตะวันออกเปิด
กว้างกับศาสนาอื่นค่อนข้างมากอยู่แล้ว" ฝ่าให้เอ๋อเสียงค่อย "แต่ศาสนา
อื่นไม่เป็นแบบนี้หรอก จึงไม่น่าแปลกใจที่จะเกิดสงครามเพราะศาสนา
เมื่อหลายพันปีก่อน"

"การเสี่ยงทายจะถามอะไร ถามเรื่องการเกิดอัศจรรย์ หรือถาม
ว่าเกิดอะไรขึ้น" เฟอร์รามิสมถามอย่างสงสัย เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องใหญ่
ในเมืองแล้ว

"ทั้งสองอย่างแหละ คุณพ่อบอกว่าการสำแดงอัศจรรย์เป็นคำเตือน
หมู่บ้านในเมืองเกิดเรื่องมากมาย คนตายไปตั้งเยอะ ไม่น่าจะมีวิญญาณ
ร้ายแฝงอยู่ในเมือง พระเจ้าถึงได้ทรงร้องไห้" บ้านเจียงอวี๋เงินนับถือ
ศาสนาคริสต์ เธอเองก็เช่นกัน แต่ไม่เคร่งมากนัก

"ของบ้านฉันแค่อยากรู้ว่าช่วงนี้จะเกิดหายนะครั้งใหญ่หรือเปล่า"
จงเฉาเหว่ยนับถือศาสนาทางตะวันออก

"หายนะครั้งใหญ่..." ฝ่าให้พูดพลางมองท้องฟ้าอีกครั้ง มุมปาก
กระตุกยิ้มบางๆ

เฟอร์รามิรู้สึกไม่สบายใจ เธอบอกไม่ถูกว่าเพราะอะไร นอกจาก
จะเกิดเรื่องไม่หยุดหย่อนแล้ว การสำแดงอัศจรรย์ครั้งนี้ทำให้เธอ
กระวนกระวายใจ บางทีเธออาจเป็นวัชสันหลังหვე เอาแต่คิดว่าถ้าอัศจรรย์
ครั้งนี้บอกใบ้ว่าในเมืองมีผู้มีพลังจิตอยู่จะอย่างไร

"นี่! ฝ่าให้" เสียงเรียกจากด้านหลังดังขึ้นหลังเสียงนกหวีด "เธอ

ขึ้นไปนั่งทำอะไรบนนั้น! ไม่อนุญาตให้ขึ้นไปนั่งบนคาคฟานะ ไม่รู้หรือไง"

ฝ่าให้มองลงไปข้างล่างและหันกลับมาอย่างไม่สบอารมณ์ "คุณครูที่นั่นความจำแย่มาก ทำให้ทุกคนพลอยเรียกผมว่า ฝ่าให้ ไปด้วย ผมชื่อ ฟร็องซัว ต่างหากล่ะ!"

"ชื่อนั้นเรียกยากเกินไป" เจียงอวี๋เดินมองหน้าเขาอย่างจริงจัง "เธอยอมรับซะเถอะ!"

"จริง มีแต่คนเชื่อสายฝรั่งเท่านั้นแหละถึงจะออกเสียงได้" จงเฉาเหว่ยขำพรีด "สุดท้ายพวกเขาก็เรียกนายว่าฝ่าให้อยู่ดี ฮ่าๆ!"

ฝ่าให้หุบยิ้มแล้วลึงคาใส่เขา อยากจะคว้าตัวจงเฉาเหว่ยโยนลงมาจากชั้นห้าจริงๆ

"ยังไม่รีบลงมาอีก! บนนั้นยังมีใครอีกบ้าง" คุณครูตะเบ็งเสียงต่อไป ชั้นหนึ่งเริ่มมีนักเรียนมารวมตัวกันแล้ว "เฟอร์รามิส! เจียงอวี๋เดิน! และ จงเฉาเหว่ย!"

เอ๋!?—จงเฉาเหว่ยมองหน้าเพื่อนอย่างลนลาน "คุณครูรู้ได้ยังไง"

"โอ๊ย! ใครไม่รู้บ้างว่าพวกเรายู่ด้วยกัน!" เจียงอวี๋เดินเก็บกล่องข้าว "ไปกันเถอะ เคี้ยวถ้าคุณครูขึ้นมาแล้วจะยุ่ง"

ฝ่าให้กระโดดลงมาอย่างสบายๆ จงเฉาเหว่ยยื่นมือให้เฟอร์รามิส ที่นั่งอยู่กับพื้น คิคจะคิงเธอขึ้นมา ตั้งแต่สลับไปเกือบสิบวันหลังการต่อสู้ เมื่อหนึ่งเดือนก่อน คุณเหมือนร่างกายเธอจะยังไม่หายดี ใบหน้าไม่แดง เปล่งปลั่งเหมือนแต่ก่อน

"ฉันอยากอยู่ที่นี้สักพัก" เฟอร์รามิสพูดแบบนี้ "นายกับอวี๋เดินลงไปก่อนเถอะ"

"เอ๊ะ!" เสาสัญญานเตือนภัยของจงเฉาเหว่ยสั่นทันที เขาหันไปจ้องฝ่าให้อย่างไม่เกรงใจ "งั้นฉันจะอยู่เป็นเพื่อนเธอด้วย เป็นอะไร ยังอารมณ์ไม่ค่อยอยู่หรอก"

เฟอร์รามิสกักปากพลางเงยหน้ามองเขา "ฉันมีเรื่องจะคุยกับฝ่าให้"

คุยกับฝ่าไห้?—หินก้อนใหญ่กดทับหัวใจของจงเฉาเหว่ย อะไรกัน เขาจะปล่อยให้เฟอร์รามิสกับฝ่าไห้อยู่ตามลำพังได้ยังไง! เจ้าฝ่าไห้นั้นมีเชื้อสายยุโรป ทำให้หน้าตาดีจนน่าหมั่นไส้ ผมหยักศกทอง คาสีเขียวมรกต ผิวขาว รูปร่างหน้าตากินขาดเขาไปตั้งเยอะ จะปล่อยให้หมอนั้นอยู่ตามลำพังกับเฟอร์รามิสอีกได้ยังไง!

"มีเรื่องอะไรที่พูดต่อหน้าพวกเราไม่ได้!" จงเฉาเหว่ยโพล่งอย่างไม่เกรงใจ

เจียงอวี๋เฉินได้ยินแล้วอึ้งไปหลายวินาที ก่อนจะรีบคว้ามือเขา "โอ้เอ๊ย! ต้องเป็นเรื่อง 'สำคัญ' อยู่แล้ว พวกเราลงไปกับกันเถอะ!"

"เรื่องสำคัญอะไร...นี่! เธออย่าลากฉันสิ อวี๋เฉิน!" จงเฉาเหว่ยถูกเจียงอวี๋เฉินลากเดินไปที่ประตู "เดี๋ยวก่อน!"

"เธออย่าเป็นก้างขวางคอสิ ต้องเป็นเรื่อง 'สำคัญ' มากอยู่แล้ว!" เจียงอวี๋เฉินทุบเขาหลายที จะทิ่มอะไรขนาดนี้ เฟอร์รามิสชอบเจ้าชายในเทพนิยายมาตั้งแต่เด็ก พอฝ่าไห้ย้ายมาเรียนที่นี่ หัวใจเธอก็โบยบินไป

ไม่แน่ว่าอาจเป็นการบอกรัก บอกรัก!

จงเฉาเหว่ยเอาแต่ขัดขวางอยู่นั้นแหละ ในฐานะเพื่อนซี้ของเฟอร์รามิส ต่อให้ต้องตาย เจียงอวี๋เฉินก็ต้องดึงก้างขวางคอออกไปจากที่นี่

เสียงของจงเฉาเหว่ยยังดังโหวกเหวออยู่ตรงบันได ฝ่าไห้เอียงคอเล็กน้อย บานประตูเหล็กบนคาคฟ้าปิดทันที เสียงดังบ่งทำเอาเฟอร์รามิสตกใจจนสะดุ้ง!

"นายมีความสามารถขนาดไหนกันแน่" เธอหันไปทางขวามองประตู—แค่ปรายตามองก็ทำให้ประตูปิดได้แล้วเธอ ทำได้ยังไงนะ

"คุณมีอะไรจะพูดกับผม" ฝ่าไห้สอดมือทั้งสองไว้ในกระเป๋ากางเกง ขณะก้าวเข้ามาอย่างสบายๆ "ผมเห็นสีหน้าคุณยังไม่ดีขึ้นสักที"

"อืม...ยังไม่หายดีซะทีเดียว ฉันไม่รู้เหมือนกันว่าเพราะอะไร แต่สลบไปคราวนี้ ฟันขึ้นมาก็รู้สึกว่าร่างกายไม่คล่องแคล่วเหมือนแต่ก่อน"

เธอกำมือ "มือออกแรงไม่ได้เลย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการออกกำลังกาย เกือบเดือนแล้วที่ฉันไม่ได้ฝึกซ้อมอาวุธเลย"

ทุกคนต้องฝึกวิชาทุกวัน ฝึกการใช้อาวุธที่ตัวเองถนัด เวลาเจออันตรายจะได้ปกป้องตัวเองหรือกำจัดพวกภูตผีปีศาจได้ เฟอ์รามิสถนัดใช้เล้า เธอสะบัดเล้าได้แม่นยำและทรงพลัง แต่ตอนนี้แม้กระทั่งจับเล้าก็ยังมีปัญหา จะให้ฝึกอะไรได้ล่ะ

"นี่คือเรื่องที่ คุณจะถามเธอ" ฝ่าให้มายืนตรงหน้าเธอ "เกิดอะไรขึ้นกับร่างกาย"

เฟอ์รามิสแหงนหน้ามองเขา ทำไมฝ่าให้ถึงคุตึกทุกมุมเลยนะ!

"ไม่ใช่!" เธอสำเหนียกซ้าๆ "ฉันอยากถามเรื่องการเกิดอัครจรรย์"

"ผมไม่ใช่หมอ" ฝ่าให้ยักไหล่ แต่กลับยื่นมือออกมา "ถ้าคุณอยากรู้จักไปคุยกับยายแก่อะไรนั่นพร้อมจงณาเหวยสิ"

"คุณยายหมอคู่ทางหาก ไม่มีมารยาท!" เฟอ์รามิสทำปากยื่นและวางมือลงบนมือฝ่าให้อย่างลึงเล

อึย! เป็นจัง!—ขณะคิดจะชักมือกลับ ฝ่าให้ก็จับมือเธอและดึงให้ลุกขึ้นทันที... ด้วยเร็วแรงและความรวดเร็วทำให้เธอยังไม่ทันตั้งตัวก็ถูกดึงขึ้นมาแล้ว แล้วยังล้มไปพาดบนบ่าเขาอีก!

อ้ายๆ!!!—แม้เธอจะเคยจินตนาการถึงสถานการณ์ลักษณะนี้ แต่ไม่ใช่ด้วยรูปแบบที่เหมือนถูกกระทำอย่างนี้!

ฝ่าให้ไม่ได้ประคองเธอให้ยืนตรง แต่กลับโอบเธอเข้ามาในอ้อมกอด ฝ่ามือใหญ่เย็นเฉียบทาบทหลังเธอและกอดไว้แน่น

พระเจ้า! เธอจะหยุดหายใจอยู่แล้ว! ไม่ใช่! หัวใจจะกระดอนออกมาอยู่แล้ว จู่ๆ เขากอดเธอทำไม! หรือว่า...หรือว่าฝ่าให้ก็ชอบเธอเหมือนกัน โอ๊ะๆ!!! เขาคิดจะใช้โอกาสนี้สารภาพรักเธอ พระเจ้า! อย่าทำแบบนี้สิ เธอเงินน่า!!!

"คุณต้องบำรุงร่างกายให้ดี" ฝ่าให้พูดเสียงนุ่มนวลข้างหูเธอ "ไป

หาพี่มาริของคุณ เขาจะสอนวิธีปรับพลังให้"

หือ? เอ๊ะ! อะไรวะ!—เฟอร์รามิสตะลึงงันในขณะที่ยังเกาะอยู่บนไหล่เขา เธอจะพริบตา รู้สึกว่าร่างกายถูกประคองให้ยืนตรง คงคา สีเขียวมรกตคู่หนึ่งสะท้อนเข้าสู่สายตา

"พลังของคุณกำลังปั่นป่วน เพราะคุณไม่รู้จักริธีใช้ ดังนั้นจึงควรไปปรับพลังให้ไหลเวียนได้คล่อง และต้องเรียนรู้ที่จะปกปิดด้วย" เขาพิจารณาเธอหัวจกดต่ำ "ถ้าไม่รีบฝึกฝนและปิดบัง คิไม่ดียายแก่ตาบอกไม่ต้องใช้พลังพิเศษอะไรก็รู้ได้ว่าคุณเป็นนักรบพลังจิต"

"อะไรวะ!...ฉัน..." เฟอร์รามิสฮันไปเมื่อได้ยินประโยคนี "นายบอกว่าร่างกายฉันรู้สึกไม่สบายเพราะพลัง พลังอะไรไม่สมคุณั้นหรือ"

"คุณเล่าอาการนี้ให้พี่มาริฟังก็พอ" ฝ่าให้ทำท่าทางไม่ยี่หระอีกครั้ง "ถ้าผมเป็นคุณจะไปวันนีเลย ไม่งั้นจะไม่ทัน"

"ไม่ทัน? หมายความว่ายังไง" เฟอร์รามิสถามอย่างประหม่า แต่ฝ่าให้เอาแต่ยิ้มน้อยๆ และมองท้องฟ้าไกลออกไป "วันนี้ต้องมีละครเค็ดแน่!"

ละครเค็ด?—เฟอร์รามิสเบิกตากว้าง ในเมืองจะเกิดเรื่องอีกแล้ว หรือ เธอมองตามสายตาของฝ่าให้ไปไกลๆ ทำไมเธอถึงดูไม่ออกเลยล่ะ!

"นายไม่คิดจะทำอะไรเลยหรือ" เธอคว้าจับมือเขา "ทั้งที่มีพลังแกร่งกล้าขนาดนี้ นายช่วยฉันได้และช่วยเหลือทุกคนได้!"

"ทำไมผมต้องช่วยด้วยล่ะ" ฝ่าให้สะบัดมือเธอออกอย่างไม่พอใจ "อีกอย่าง...ผมไม่เคยคิดจะช่วยคุณ คราวก่อนพวกคุณมารบกวนเวลา จิบชายามบ่ายของผมซะๆ!"

"ฝ่าให้!"

"ฟร็องซัว" เขาเลิกคิ้ว "การช่วยเหลือมนุษย์ไม่มีประโยชน์ คุณเองก็รู้ดี ไม่งั้นตอนนี้คุณคงกระโดดขึ้นไปบนกำแพงและประกาศกับทุกคนแล้วว่าคุณเป็นผู้มีพลังจิต"

"แต่ฉันไม่สามารถมองดูทุกคนเคือคร้อนโดยไม่ทำอะไรเลย!"
เฟอรรามีสติอีกที แล้วเปลี่ยนเป็นคว่ำจับเครื่องแบบนักเรียนของฝ่าไห
"หรือไม่นายบอกฉันสิว่าจะเกิดอะไร ฉันจะได้พยายามป้องกันไว้ก่อน!"

ฝ่าไหห่มวคิ้ว เสื้อเชิ้ตที่เคอซาลริคจนเรียบถูกขยำจนยับยู่...

สองมือเย็นเฉียบจับมือเธอและกระชากออกจากเสื้อเขา

"อย่ายุ่งเรื่องชาวบ้านให้มากนัก คนที่ถูกกักบริเวณ" เขาเข้ามาจน
ชิดหน้าเธอ "คุณไม่อยากให้คนอื่นเกิดเรื่อง สุดท้ายคนที่เกิดเรื่องจะเป็น
ตัวคุณเอง"

เอ๋!?—สองมือของเธอถูกสะบัดออกอย่างแรง เธอเซไปด้านหลัง
ฝ่าไหเดินตรงไปยังประตู มือไม่ต้องแตะ ประตูเหล็กบนคานฟ้าก็เปิดออก
เงาร่างผอมสูงจากไปอย่างรวดเร็ว ทั้งเธอให้ยืนอยู่ที่เดิมคนเดียว...

สุดท้ายคนที่เกิดเรื่องจะเป็นเธอ?

"นี่! ฝ่าไห นายหมายความว่ายังไง" เธอรีบหันกลับไป แต่ไม่เห็น
เงาคนแล้ว

เดินเร็วขนาดนั้น จะรีบไปตายหรือไง!

เธอกำมือแน่นอย่างโมโหและเป็นกังวล

ไม่! กำมือได้ไม่แน่นด้วยซ้ำ

ความหมายของฝ่าไหคือกำลังจะเกิดเรื่องใหญ่ เธอจะเชื่อซาโมรู้
เรื่องแบบนี้ต่อไปไม่ได้ ผลของการไม่ได้ฝึกวิชาหนึ่งเดือนคือกล้ามเนื้อ
อ่อนแรงลง ถ้าเจอมารปีศาจเข้าจริงๆ เธอจะเอาชีวิตรอดได้ยังไง!

เธอตัดสินใจแล้ว! เธอจะโคคคาบฝึกวิชาท้ายชั่วโมงเรียนวันนี้ และ
ไปหาพี่มาริที่กองกำลังคุ้มภัยประชาชน!

บทที่ 2

กองกำลังคุ้มภัยประชาชนเทียบได้กับหน่วยงานตำรวจในสมัยก่อน
คนที่มีสมรรถภาพร่างกายดีเยี่ยมเท่านั้นจึงจะมีโอกาสเข้าเป็นเจ้าหน้าที่
โดยกองกำลังคุ้มภัยฯ จะมีวิธีเฉพาะในการรับมือกับมือสุรนาคมหิมา
และเหล่าปีศาจที่ผลุบโผล่คาดเดาไม่ได้

ตั้งแต่เล็กจนโต เฟอ์รามิมีความตั้งใจเพียงอย่างเดียวคือ เข้าเป็น
ส่วนหนึ่งของกองกำลังป้องกันประเทศ กองกำลังป้องกันประเทศเหนือชั้น
กว่ากองกำลังคุ้มภัยฯ ส่วนใหญ่จะคัดเลือกจากเจ้าหน้าที่ของกองกำลัง
คุ้มภัยฯ ในท้องที่ต่างๆ ที่มีความสามารถโดดเด่นที่สุด จากนั้นเมื่อผ่าน
การสอบคัดเลือกจึงจะมีโอกาสเป็นเจ้าหน้าที่ของกองกำลังป้องกันประเทศ

ดังนั้นตั้งแต่รู้ความ เฟอ์รามิสจึงตั้งใจฝึกวิชามากกว่าคนอื่นๆ แต่
ไม่ว่าเธอจะคล่องแคล่วปราดเปรียวแค่ไหน ตอบสนองรวดเร็วเพียงใด
หรือแม้จะเคยฆ่ามือสุรและปีศาจมาแล้ว เธอก็ไม่มีวันได้สวมเสื้อกั๊กของ
กระทรวงความปลอดภัย...เพราะเธอเป็นผู้หญิง ไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะสมัคร
สอบด้วยซ้ำ

ในโลกปัจจุบันที่ประชากรมนุษย์เบาบาง เพศหญิงมีจำนวนน้อย

และมีค่าเป็นพิเศษ ขอเพียงคลอคลุกผู้หญิงออกมาได้ รัฐบาลจะช่วยเหลื
 ด้วยเงินก้อนโต พอจะได้รับการเลื่อนขั้นเพิ่มเงินเดือน ถือเป็นยุคที่คลอ
 คลุกผู้หญิงแล้วร่ำรวยมีเกียรติ

เพื่อให้มนุษยชาติดำรงเผ่าพันธุ์ต่อไป เด็กผู้หญิงทั้งหมดจะได้รับ
 การคุ้มครองอย่างดีและมีภารกิจหลักในการผลิตทายาทสืบสกุล เป็น
 หลักประกันว่ามนุษยชาติจะคงอยู่ต่อไป ดังนั้นไม่ว่าจะในกองกำลังคุ้มภัย
 ประชาชนหรือในกองกำลังป้องกันประเทศล้วนไม่มีผู้หญิง พวกเขาไม่
 ต้องทำงาน เป็นแค่เพศที่ต้องรับผิดชอบผลิตทายาท!

เฟอร์รามิสที่ยืนอยู่นอกกองกำลังคุ้มภัยประชาชนมองสิ่งก่อสร้าง
 ตรงหน้าด้วยสายตาไฝผ่น ไม่ยุติธรรมเลยจริงๆ เธออยากเป็นเจ้าหน้าที่
 ของกองกำลังคุ้มภัยฯ เหลือเกิน!

"เฟอร์ร่า?" เจ้าหน้าที่ของกองกำลังคุ้มภัยฯ คนหนึ่งถามขึ้น พวก
 เขาเพิ่งกลับมาจากข้างนอก "ทำไมเธอถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะ ถูกกักบริเวณอยู่
 ไม่ใช่เหรอ"

"เฮอะ! พวกคุณอย่าตอกย้ำได้ไหม" เธอหันไปมองเหล่าเจ้าหน้าที่
 ของกองกำลังคุ้มภัยฯ ความจริงเธอรู้จักทุกคน และทุกคนก็รู้จักเธอ "พี
 มาริอยู่ไหม"

"อยู่ นั่นไง!" พวกเจ้าหน้าที่ยิ้ม เด็กสาวคนนี้ชอบเกาะติดซากาอิ
 มาริ หัวหน้ากองของพวกเขาตั้งแต่เด็กแล้ว

บรรดาเจ้าหน้าที่ของกองกำลังคุ้มภัยฯ หันกลับไปชี้คนกลุ่มหนึ่งที่
 กำลังมุ่งหน้ามายังตึกสำนักงาน ผู้ที่เดินนำหน้าเป็นบุรุษรูปร่างสูงใหญ่
 กำยำ ดวงตาทั้งคู่ดูเปี่ยมประสบการณ์ อายุประมาณยี่สิบห้าปี เขากำลัง
 มอบหมายงานแก่หัวหน้าหน่วยย่อยแต่ละหน่วยอยู่ พอเงยหน้าก็เห็น
 เด็กผู้หญิง ม.ปลายที่ยืนอยู่นอกสำนักงานกองกำลังคุ้มภัยฯ

"เฟอร์ร่า?" ซากาอิเร่งฝีเท้าทันทีที่เห็นเธอ "เธอถูกกัก..."

"ซู้ว์! อย่าย้ำคำนี้บ่อยนัก" เธอใช้นิ้วชี้แตะริมฝีปากทันที "ตอนนี้

เป็นคาบฝึกวิชาท้ายวัน หนูแอบหนีออกมา"

"ถ้าพี่ใหญ่รู้เข้า..." พี่ใหญ่ของซากากิหมายถึงพ่อของเฟอร์รามิส

"ซูว์! หนูแก่หนีออกมา ยังไงหนูก็ฝึกวิชาไม่ได้ยู่!" เธอโวย เจ้าหน้าทีของกองกำลังคุ้มภัยฯ กลุ่มใหญ่กำลังเจียหูฟัง "ร่างกายหนูยังไม่หายดี ออกแรงไม่ได้!"

"เอ๊ะ! จริงหรือ เธอบอกพี่ใหญ่กับพี่สะใภ้หรือยัง" ซากากิคุรอนใจ เพราะหลังฟื้นขึ้นมา บาดแผลของเฟอร์รามิสก็หายอย่างรวดเร็ว เขาไม่เคยได้ยินเรื่องที่เธอยังไม่หายดี

"หนูคิดมาตลอดว่าเป็นแค่เรื่องชั่วคราวเท่านั้น!" เฟอร์รามิสกลอกตาใส่ซากากิเป็นเชิงให้เข้าไปคุยข้างใน ครงนั้นเคอะเขินไป

ซากากิเห็นสีหน้ามีลบลมคมในของเธอก็รู้ว่าต้องมีอะไรแน่ เด็กคนนี้คงไม่ได้หาข้ออ้างแอบโคดคาบฝึกวิชาท้ายชั่วโมงเรียนหรอก เขาไม่ลืมว่าเฟอร์รามิสโคเรียนวิชาไหนก็ได้ แต่ไม่มีทางเป็นคาบฝึกวิชา เธอตั้งปณิธานไว้ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ของกองกำลังคุ้มภัยประชาชนนี่นา

"พุดมาสิ!" ซากากิเลิกคิ้วเมื่อเข้ามาในห้องทำงาน "ร่างกายออกแรงไม่ได้อะไรกัน ข้ออ้างแบบนี้ใช้กับเจียงอวี๋เงินยังพอว่า ใช้กับเธอแล้วไม่น่าเชื่อถือแม้แต่น้อย"

เฟอร์รามิสโยนกระเป๋านักเรียนลงและรีบเดินไปหาซากากิ "พี่ใหญ่ หนูพุดจริงๆ นะ มือของหนูออกแรงไม่ได้เลย ขนาดแสบยังทำไม่ยู่"

ซากากิขมวดคิ้ว "ยังจะเล่นละครอีก"

"จริงๆ นะ! ฝ่าให้ถึงบอกให้หนูมาหาพี่ เขาบอกว่า...ลมปราณเดินไม่คล่อง ต้องปรับพลังให้สมดุล และต้องรีบปิดพลัง..."

ยังพุดไม่ทันจบ สีหน้าของซากากิก็เปลี่ยนไปทันที เขารีบยกมือปิดปากเธอไว้!

เขาขมวดคิ้วหน้าขมและส่งสัญญาณบอกให้เธอเงียบ จากนั้นก้าวเร็วๆ ไปยังประตู และแถมออกคู่ว่าข้างนอกมีคนหรือไม่ ก่อนจะค่อยเดิน

กลับมาข้างโต๊ะทำงาน

"ผาให้บอกเธอเหอ" เขาระคุ่มปากอย่างไม่สบอารมณ์ "บอกแล้วไม่ใช่เหอว่าอย่าสนิทสนมกับเขามากนัก"

"เขารู้อะไรหลายอย่าง" เฟอร์รามิสไม่สนใจคำเตือนพวกนี้แม้แต่น้อย เธอยืนมือออกไป "เขาแค่สัมผัสความรู้สึก และบอกให้หนูมาบอกพี่"

สัมผัส!—ซากาฮิสูดหายใจลึกๆ พลังกุ่มมือเฟอร์รามิส แต่ไม่ก็วินาที เขาก็มองเธอด้วยสีหน้าตื่นตระหนกทันที ร่างกายของเด็กผู้หญิงผสมสีคำแค้นนี้มีพลังวิเศษกุ่มใหญ่วิ่งพล่านอยู่ ถ้าไม่รีบจัดการโดยเร็วคนที่ความรู้สึกไวหน้อยต้องตระหนักถึงตัวตนของเธอแน่

"ฉันจะให้คำราคาถากลับไปคัดลอก ถือโอกาสทองจำไปในตัวด้วย" ซากาฮิสูดลงที่โต๊ะทำงาน แต่กลับชี้ไปยังโซฟาฝั่งตรงข้าม "ไปนั่งตรงนั้น"

เฟอร์รามิสซึ่งเดินตามเขาไปข้างๆ หันหลังจากไปอย่างไม่เต็มใจ ทำไม่ต้องลึกลับขนาดนี้ด้วย ซ่อนของไว้ตรงไหนก็ไม่ให้เธอรู้

"กลับไปต้องรายงานสิ่งที่พูดกับฉันให้พี่ใหญ่ฟังอย่างละเอียด" ซากาฮิสูด "หมูนี้นั่งยุ่งจนหัวหมุน เธออย่าก่อเรื่องล่ะ"

"นี่! ทำไม่ต้องพูดยังกับหนูเป็นตัวก่อเรื่องด้วยละ คราวก่อนหนูมีความดีความชอบใหญ่หลวงเลยนะ ตามหาเด็กกลับมาได้ตั้งเยอะ" เธอบ่นพลาเซดปาก เธอเป็นฮีโร่ตัวน้อยแล้วซัดๆ "สุดท้ายตอนนี้หนูกลับถูกกักบริเวณ ทุกคนยังจะคิดว่าหนูเป็นตัวก่อเรื่อง"

"ใช่ๆ! ฉันรู้ว่าเธอช่วยเหลือเด็กกลับมาได้ตั้งเยอะ ไม่ปล่อยให้พวกเขาถูกกิน ทุกคนซาบซึ้งใจมาก แต่...เธอก็รู้ว่าการที่เด็ก ม.ปลายเผชิญหน้ากับผีนรก ผีอสูร หรือแม้แต่วิญญาณคนตายที่แม้แต่กองกำลังคุ้มภัยประชาชนเองก็ยังรับมือได้ยากครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่เพียงรอกชีวิตแต่ยังกำจัดพวกมันได้ เรื่องนี้มีความเป็นไปได้แค่สองอย่าง" ซากาฮิสูดองนี้วให้เธอ "หนึ่งคือดวงคิสุคุ สองคือเธอเป็นผู้มีพลังจิต!"

เฟอร์รามิสนั่งตัวสั่นสะท้านอยู่บนเก้าอี้ เธอเผลอจับที่เท้าแขนแน่นโดยไม่รู้ตัว

"การกักบริเวณเป็นเพราะหวังดีกับเธอ เธอจะเปิดเผยตัวเองครั้งแล้วครั้งเล่าแบบนี้ไม่ได้" ซากาอิมิท่าทีขมริลง "ฉันไม่อยากเป็นคนที่ต้องมัดตัวเธอและโยนออกไปจากเมือง"

นั่นเป็นงานของหัวหน้ากองกำลังคุ้มภัยประชาชน ตั้งแต่เขารับตำแหน่งนี้มาเคยทำแบบนี้อยู่สองครั้ง...เด็กคนหนึ่งเพิ่งอายุสิบสาม อีกคนแค่เจ็ดขวบ เนื่องจากถูกค้นพบว่ามียุทธ์พลังที่คล้ายพลังวิเศษ วันถัดมาทั้งสองถูกลากตัวออกจากบ้าน เขาลากเด็กสองคนที่ร้องไห้ฟูมฟายออกไปจากเมืองและโยนใส่รถม้า ส่งไปยังสถานที่ที่ผู้มียุทธ์พลังจิตอาศัยอยู่

ความจริงไม่มีใครรู้ว่าเด็ก ๆ ที่ถูกโยนออกไปยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ปลอกละหรือไม่ ถูกผู้มียุทธ์พลังจิตคนอื่นรับตัวไปจริงๆ หรือไม่ พวกชาวเมืองรู้เพียงว่าเมืองนี้จะมีนักรบพลังจิตที่ฐานะไม่ชัดเจนไม่ได้ เพราะนั่นอาจนำหายนะมาสู่เมือง พวกเขาจะอยู่ต่อไปไม่ได้แม้แค่ครู่เดียว

ครอบครัวที่ให้กำเนิดผู้มียุทธ์พลังจิตมีชีวิตทรนทนยิ่งกว่า ถูกลดตำแหน่งงานและถูกโคกเคี้ยว เพราะเป็นไปได้สูงว่าพวกเขาจะรู้ว่าเป็นผู้มียุทธ์พลังจิตแล้วแต่ไม่พูด ทำให้เกิดความเสียหายต่อชาวเมืองทั้งหมด และเพื่อให้คนมีที่ยืนอีกครั้ง สุดท้ายญาติมิตรแทบทุกคนล้วนเลือกที่จะปฏิเสธความสัมพันธ์ บอกว่าคนไม่รู้ว่ามีพลังอยู่ จากนั้นเข้าร่วมต่อว่าประณามเด็กด้วย ให้ตายก็ไม่ยอมรับว่าตัวเองเป็นผู้ให้กำเนิดเด็กคนนั้น ทำอย่างนี้จึงจะใช้ชีวิตอย่างสงบได้อีกครั้ง

แน่นอนว่าในประวัติศาสตร์มีพ่อแม่มากมายที่กลัวลูกตัวเอง มีไม่น้อยที่พอพบว่าลูกมีพลังก็จับโยนใส่เตาผิงเผาให้ตาย

การฆ่าผู้มียุทธ์พลังจิตไม่ถือเป็นความผิด ขอเพียงอย่าให้ผู้มียุทธ์พลังจิตคนอื่นรู้ก็พอ

คำเตือนของซากาอิมิได้ผลทีเดียว เฟอร์รามิสสอหดหายใจลึกๆ อย่าง

ประหม่า ความจริงสมัยเป็นเด็กเธอเคยมีเพื่อนที่พูดคำทำนายออกมาวันถัดมาก็ไม่ได้เห็นเขาอีก ดังนั้นจึงเข้าใจความรู้สึกหวาดกลัวแบบนั้นเป็นอย่างดี

ความหวาดกลัวที่คนคนหนึ่งหายตัวไป จริงๆ แล้วพวกเขาถูกผู้มีพลังจิตคนอื่นจับตัวไป ถูกทอดทิ้ง หรือว่าถูกสังหาร ไม่มีทางที่จะได้รู้คำตอบเลย

"ฟิมาริ เรื่องการเกิดอัศจรรย์เป็นความจริงหรือ" เฟอรรามีสงสัยห่วงเรื่องนี้ "บาทหลวงบอกว่าในเมืองมีสิ่งแปลกปลอม"

ซากาอิซึ่งกำลังเอี้ยวตัวพลันชะงัก เขามองเธอด้วยสายตาเจิดจ้า ไม่ได้ตอบทันที ดูเหมือนเขากำลังค้นหาอะไรอยู่ สองสามวินาทีต่อมาจึงนิ่งตัวตรง ในมือมีของเพิ่มมาหนึ่งปีก

"เรื่องการเกิดอัศจรรย์ฉันรู้สึกเป็นกลาง แต่ฉันไปดูมาแล้ว รูปปั้นพระเจ้าหลังน้ำตกจริงๆ" ซากาอิมิท่าทีเคร่งเครียด "แต่เรื่องสิ่งแปลกปลอมเกรงว่าจะเป็นความจริง"

"เอ๋?" เฟอรรามีสยหน้าอย่างประหม่า "หรือว่าสิ่งแปลกปลอมหมายถึง..."—ฉันหรือ!

ซากาอิมองสีหน้าร้อนรอนกังวลของเธอ เข้าใจว่าเธอกำลังคิดถึงตัวเอง จึงถอนใจเบาๆ พลังสายหน้า เขาหยิบของปีกนั้นพลังลุกขึ้นเดินมาตรงหน้าเธอ

"อย่าเพิ่งร้อนตัว เธอไม่พูดก็ไม่มีใครรู้หรอก" เขายัดหนังสือปีกนั้นใส่มือเธอ "อันนี้เก็บลงกระเป๋านักเรียนให้ดี แล้วกลับไปถามพี่ใหญ่กับพี่สะใภ้ว่าจะคิดจะท่องเที่ยว...อย่าให้น้องๆ รู้ละ"

เฟอรรามีสพยักหน้าทันทีและรีบรับของ ก่อนจะเก็บลงในกระเป๋าอย่างระมัดระวัง

"แล้วสิ่งแปลกปลอมหมายถึงใครหรือ" เธอยังไม่ลืมหัวข้อที่เธอสนใจมากที่สุด

ซากากิอ้าปากเหมือนจะพูด แต่พอสบกับดวงตาระยิบระยับของเด็กสาวแล้วก็เปลี่ยนใจ เด็กคนนี้อะไรก็อยากเห็นเรื่องพวกนี้เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ขึ้นพูดออกไปแล้วเธอก็วิ่งไปก่อนเรื่องอีก เขาจะบอกพี่ใหญ่ว่าอย่างไร

"ไม่มีอะไร" เขาหันไปทางอื่น "กลับบ้านซะ เร็วเข้า!"

"บอกหน่อยสิ พี่พูดจริงๆ กลางๆ แบบนี้ไฉน" เฟอร์รามิสลุกขึ้นพลางเข้าไปประชิดตัวซากากิ "เร็วสิ พี่มั่นใจว่ามีสิ่งแปลกปลอมอยู่ใช่ไหม...อะ! หรือว่ามีตัวอะไรอยู่ในเมือง ฝ่าให้บอกว่าในเมืองจะมีอะไรเกิดขึ้น"

ซากากิหมุนตัวกลับมาคว้าไหล่ทั้งสองของเฟอร์รามิสอย่างรวดเร็ว "ฝ่าให้ว่าอะไรนะ!"

เฟอร์รามิสเบิกตากว้าง ซากากิทำเอาเธอตกใจ เธอไม่เคยเห็นพี่ใหญ่ทำหน้าตกใจและจริงจังแบบนี้มาก่อน เขา...ใส่ใจสิ่งที่ฝ่าให้พูดมากเกินไปหรือ

"เขาบอกว่า...วันนี้ต้องมีอะไรให้คุณแน่" เธอขมวดคิ้ว "ยังบอกว่าถ้าฉันไม่รีบเรียนรู้วิธีปรับพลังให้สมดุล ข้าเร้วจะต้องเกิดเรื่อง"

ซากากิร้องเออหนึ่งแทบไม่ยับ นานทีเดียวกว่าจะเบนสายตาไปด้านข้าง สุกท้ายก็หมุนตัวเดินไปหยิบเสื้อตัวนอกที่เก่าอ้อและแบกปืน หยิบกระเป๋านักเรียนขึ้นจากพื้นและโยนให้เธอ!

เฟอร์รามิสรับไว้อย่างคล่องแคล่ว ยังไม่ทันรู้เรื่องก็ถูกจับหมุนตัวให้เดินไปที่ประตูแล้ว

"ไป! ฉันจะไปส่งเธอ!" เขาพูดพลางเปิดประตู

"เกิด...เกิดอะไรขึ้นหรือ" ดูเหมือนเขาจะทั้งโกรธทั้งเครียด

ซากากิไม่ตอบเธอ แค่ออกมาบอกพี่น้องคนอื่นๆ ว่าเขาจะไปส่งเฟอร์รามิส เธอจะได้ไม่เที่ยววิ่งไปทั่ว

เจ้าหน้าที่ของกองกำลังคุ้มภัยฯ หัวเราะพลางพยักหน้าเห็นด้วย ยังมีคนเชื่อว่าเฟอร์รามิสเป็นเครื่องผลิตความม่วนวาย

เธอแลบลิ้นปลิ้นตาหยอกล้อกับพี่ๆ คนอื่น ก่อนจะถูกดันตัวออก

จากกองกำลังคุ้มภัยฯ ในที่สุด

"ทำไมต้องรื้อร่นขนาดนี้ด้วย" เธอสะพายกระเป๋าให้ศัพทามอง ซากาอิที่เหมือนกำลังคุมตัวนักโทษอย่างไม่เข้าใจ "แกมพียังโมโหมากด้วย!"

"เพราะฉันไม่อยากให้เธอเกิดเรื่อง" ซากาอิลดเสียงให้เบาลง "อย่าวอกแวก ที่ไหนก็ห้ามไปทั้งนั้น"

เฮอะ!—เฟอร์รามิสแบ่ปากอย่างไม่พอใจ ทั้งที่มีเรื่องแต่กลับไม่บอกอะไร เธออดุส่าห์แบ่งปันข้อมูลที่ได้จากฝาไหให้เขาฟัง ไม่ยุติธรรมเลยจริงๆ

ซากาอิกระวนกระวาย ก่อนหน้านี้ฝาไหเคยพูดเป็นนัยเตือนเขาว่า ให้ระวังของที่อยู่ในเมือง เขาคิดว่าซิมิแฝงตัวเข้ามาในเมือง! เพราะว่าฝาไหพันธุ์ซิมิจัดอยู่ในประเภทปีศาจ อาคมไม่นับว่าสูงสุด แต่เจ้าเล่ห์มากสามารถหลอมรวมกับมนุษย์และฝากำแพงเวทมนตร์เข้ามาได้อย่างง่ายดาย

ปกติเวลาพวกมันจับมนุษย์ได้จะสร้างข้อแลกเปลี่ยนกับมนุษย์ ขอเพียงมนุษย์ยอมหลอมรวมวิญญาณกับพวกมัน พวกมันจะใช้ชีวิต!

มนุษย์เก่าในสิบคนล้วนไม่อยากตาย ส่วนใหญ่ทุกคนจะตอบตกลงหลายสัปดาห์ก่อนมีคนรับปากซิมิและรอดชีวิตกลับมาในสภาพมนุษย์ จากนั้นช่วยเหลือปีศาจจิมยเด็กจำนวนมากไปเป็นอาหารมื้อใหญ่ แต่เรื่องนี้ถูกค้นพบตอนหลัง สิ่งที่ซากาอิกังวลก็คือ ก่อนที่ซิมิตัวนั้นจะปลอมตัวเข้ามาใช้ชีวิตร่วมกับมนุษย์ มันได้ชักนำพวกเดียวกันเข้ามาด้วย และสังหารคนอื่นๆ ไปแล้ว!

นี่เป็นสถานการณ์ที่เป็นไปได้มากที่สุด รูปลักษณ์ภายนอกเป็นคนแต่กลับถูกสิงและแฝงตัวอยู่ในเมือง ทำให้ไม่สามารถแยกแยะได้ในทันที วันนั้นฝาไหบอกให้เขาเป็นห่วงคนในเมือง คิดอย่างไรก็มีเพียงสถานการณ์นี้เท่านั้น

ซิมิต้องการให้โลกนี้วุ่นวาย พวกมันชอบสร้างความแตกแยกเป็น

ที่สุด ทำให้ผู้คนเน่นฆ่ากัน แล้วพวกมันจะทำตัวเหมือนผู้ชมรอบเวที ฝ้าคลุมครที่ตัวเองเป็นผู้กำกับการแสดง ละครที่โหดเหี้ยมเป็นพิเศษ

เขาเกลียดผ้าไหม เพราะเขารู้สึกว่าผ้าไหมไม่ใช่คนธรรมดา แต่กลับทำอะไรอีกฝ่ายไม่ได้...แถมยังต้องใส่ใจสิ่งที่เขาพูดอีก!

"คึกคักจัง!" เฟอร์รามิสสังเกตเห็นว่า นอกโบสถ์ที่ห่างไปไม่กี่ไมล์ทางซ้ายมือเต็มไปด้วยผู้คน

โบสถ์ตั้งอยู่ละแวกเดียวกับกองกำลังคุ้มภัยประชาชน ใช้พื้นที่ในลานกว้างร่วมกับโรงพยาบาล ศูนย์รวมห้างร้าน และสถานลี้ภัย อาคารห้าหลังตั้งอยู่ตรงปลายยอดของควาห้ำแดงพอดี ที่ดินผืนนี้ผ่านการลงอาคมจากผู้มีพลังจิตและมีเขตเวทมนตร์พิเศษอยู่

กระแสน้ำคนล้นหลามค้ำหน้าโบสถ์ล้นออกมาถึงถนนข้างนอก ทั้งหมดล้วนเป็นชาวคริสต์ที่มา 'แสวงบุญ' !

"มาคารูปันพระเยซูกันเธอ" เฟอร์รามิสตื่นตะลึงขณะเดินไปทางซ้าย "พวกเราไปคู่กัน..."

เธอถูกดึงกลับมาทันใด "บอกแล้วว่าให้ตรงกลับบ้าน เธอจะไปมีส่วนร่วมกับทำไม เธอไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์สักหน่อย"

"หนู..." เฟอร์รามิสยิ่งไปหลายวินาที "ไม่ใช่ชาวคริสต์เข้าไปดูบ้างไม่ได้หรือไง"

นั่นสินะ—ดูเหมือนบ้านเธอจะไม่นับถือศาสนาอะไรเลย แต่ก็เหมือนจะเชื่อถือทุกอย่าง ในความทรงจำของเธอ ที่บ้านมีทั้งบทสวดมนต์และไม้กางเขน!

"คนตั้งเยอะแยะ เธอคิดว่าต้องเข้าแถวถึงเมื่อไหร่ล่ะ" ซากาอิเร่งเร้า "อย่าเอาแต่รักสนุก ตรงนั้นมีแค่ชาวคริสต์ที่ศรัทธาในพระเจ้าอย่างแท้จริง"

"หนูแค่อยากดูว่าทำไมรูปปั้นถึงหลัง...น้ำตา..." เฟอร์รามิสหันกลับไปพูด แต่กลับชะลอฝีเท้าลง

"เฟอร์ร่า!" ในกลุ่มคนมีคนที่สังเกตเห็นเธอ ก่อนจะพาลูกวิ่งเข้ามา

หาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม "เลิกเรียนแล้วเธอ"

"พี่เฟินเฟิน!" เฟอร์รามิสพุ่งเข้าไปอย่างคึกคักใจ อุ๊เฟินเฟินนั่นเอง เธอแบกธารกหญิงคนหนึ่งไว้บนหลัง ส่วนมือซ้ายขวาวางเด็กข้างละคน "บันบัน! เฉิงฉิง!"

"พี่เฟอร์ร่า!" เฉิงฉิงในวัยเจ็ดขวบร้องเรียกอย่างมีมารยาท อีกข้างเป็นบันบันที่อายุห้าขวบ ทั้งสองล้วนเป็นเด็กผู้ชาย

ส่วนที่อยู่บนหลังของอุ๊เฟินเฟินคือหรงอ้ายที่หลับสนิท เธอคือเด็กที่เกือบจะกลายเป็นอาหารของปีศาจตั้งแต่แรกเกิด พ่อของเธอต้องแลกชีวิตเพื่อช่วยเธอกับบันบัน

"พี่เฟินเฟินก็มาโบสถ์ด้วยหรือ" เฟอร์รามิสรู้ว่หลักยึดเหนี่ยวทางจิตใจของอุ๊เฟินเฟินคือศาสนา

"อืม...อาศัยช่วงที่ว่างงานมาอธิษฐานขอพรนะ" อุ๊เฟินเฟินสังเกตเห็นซากาอิ จึงพยักหน้าทักทายอย่างมีมารยาท "หัวหนังกอง"

"ไม่ต้องเกรงใจครับ ผมได้ยินว่าคนที่เห็นการเกิดอัศจรรย์เป็นคนแรกคือบันบัน" ซากาอีย่อตัวลงพลางลูบหัวบันบัน "เก่งนะเรา!"

"แหม...เวลาเด็กขอพรมักไม่มีสมาธิ จึงมองไปโน่นไปนี่อยู่เรื่อย" แม้อุ๊เฟินเฟินจะพูดเหมือนคำหนี แต่น้ำเสียงกลับเจือความภูมิใจ "แต่นี้ก็นับเป็นเกียรติที่สวรรค์ประทานให้พวกเราด้วย ทำให้บันบันมองเห็น...ฉันถึงพาพวกเขามาอธิษฐานขอพรที่นี่ทุกวัน"

"ชินกับการใช้ชีวิตบนภูเขารึยังครับ" ซากาอิดถามอย่างเป็นห่วง ตั้งแต่สูญเสียสามีไป อุ๊เฟินเฟินก็แบกรับหน้าที่ในการหาเลี้ยงครอบครัวเพียงลำพัง นายกเทศมนตรีช่วยหางานสบายๆ ที่เธอจะสามารถดูแลลูกไปด้วยได้ เธอจึงได้เป็นเจ้าหน้าที่ตรวจตราของเพื่อน บนภูเขาเป็นที่ตั้งของเขื่อนกักเก็บน้ำที่เมืองทั้งสี่ใช้ร่วมกัน แต่ละเมืองจะผลัดกันเฝ้าดูแล

ปีนี้บังเอิญเวียนมาถึงเมืองอันหลิน ผู้หญิงที่เลี้ยงลูกตามลำพังย่อมได้รับคัดเลือกโดยไม่มีเงื่อนไข ดังนั้นอุ๊เฟินเฟินจึงพาลูกๆ ขึ้นไปอยู่ที่

บ้านไม้บนภูเขา รับหน้าที่เป็นผู้เฝ้าดูแลเขื่อนตลอดหนึ่งปี

"พอได้ค่ะ ทุกคนให้ความช่วยเหลือดีมาก พวกของกินของใช้ต่างๆ ทุกคนจะรวบรวมเป็นคันรดแล้วส่งขึ้นไปให้" อุ๋เฟินเฟินฉีกยิ้มปลาบปลื้ม "ต้องขอบคุณพวกเขามากจริงๆ!"

"ใช้ชีวิตต่อไปให้ดี ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ!" ซากาอิรู้สึกชื่นชม ผู้หญิงแบบนี้จริงๆ คนเป็นแม่มักจะแข็งแกร่งเสมอ

"อ้อ! มีเรื่องหนึ่งที่ฉันรู้สึกว่าการประหลาด ไม่รู้จะพูดดีหรือเปล่า" อุ๋เฟินเฟินขมวดคิ้วและลดเสียงให้เบาลง "หลายวันก่อนฉันรู้สึกวุ่นวายแปลกๆ"

"แปลก?" ซากาอิไม่เข้าใจ

"ตอนแรก...กลางดึกมีเสียงน้ำแตกกระจาย เหมือนปลากำลังกระโดดอยู่ เสียงไม่เบาเลย เหมือนปลาตัวใหญ่...จากนั้นเงิดเงิดก็เห็นบางอย่างในทะเลสาบด้านล่าง" เธอเขย่ามือที่คนโต "เงิดเงิด บอกหัวหน้ากองชีว่าลูกเห็นอะไร"

"มีบางอย่างว่ายน้ำอยู่ ซ่าๆ!!!..." เด็กเลียนเสียงน้ำ "มีหนวดเต็มเลยอะ!"

"...หนวด? เหมือนปลาหมึกนั่นหรือ" ซากาอิถามซ้ำอีกครั้ง

เงิดเงิดส่ายหน้าแรงๆ "ไม่ใช่ เหมือน...บะหมี่เยอะๆ มากกว่า!"

เอ่อ...—เฟอร์รามีสกลั่นหัวเราะ

หนวดที่เหมือนบะหมี่ว่ายอยู่ในน้ำ เอาเถอะ เจ้าสิ่งนี้ไม่เหมือนปลา และไม่เหมือนปลาหมึก แปลกจริงๆ นั่นแหละ

"ได้ ผมรู้แล้วครับ" ซากาอิกลับจริงจังมาก "พูดถึงเรื่องนี้ สองสามวันนี้มีคนตกปลาหายไป เห็นบอกว่าสองวันก่อนไปตกปลาแล้วก็ไม่ได้กลับมาอีกเลย"

"ตกปลา? ที่นั่นเป็นเขตห้ามตกปลา แต่ห้ามยังงี้ก็มีคนฝ่าฝืนอยู่ดี แต่ฉันไม่เคยเห็นคนตกปลานะคะ!" อุ๋เฟินเฟินมีท่าทางฉงน "เหตุ-

การณ์แปลกๆ ช่วงนี้ทำให้ดูเหมือนมีสิ่งมีชีวิตประหลาดว่ายน้ำอยู่ในเขื่อน"

"ผมจะกลับไปตรวจสอบ รบกวนคุณช่วยสังเกตอย่างใกล้ชิดด้วยนะครับ"

"อืม...ได้ค่ะ" อุ๋เฟินเฟินหันไปหาเฟอร์รามิส "เฟอร์ร่าจะเข้าไปอธิษฐานเหมือนกันหรือ"

ศิเลย!—เฟอร์รามิสตาเป็นประกายและกำลังจะเดินไปข้างหน้า แต่ถูกซากาอิกว่าตัวไว้ทันที "เธอถูกกักบริเวณอยู่นะ เพิ่งถูกผมจับได้ว่าโคคคาบฝึกวิชา ผมกำลังจะจับเธอกลับไป"

นี่!—เฟอร์รามิสขมวดคิ้ว—ทำไมผมมาร้องพูดแบบนี้ด้วย น่าขายหน้าซะมัด!

เด็กผู้ชายซ้ายขวาของอุ๋เฟินเฟินหัวเราะเอิ๊กอ๊าก เด็กๆ ไม่รู้จักเกรงใจ จึงหัวเราะออกมาอย่างเปิดเผย "ฮ่าๆ!! พี่เฟอร์ร่าโคคเรียน"

อุ๋เฟินเฟินรีบบอกให้ลูกๆ สำรวมและเข่ามื่อพวกเขา เธอเองก็รู้ว่าเฟอร์ร่าไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์ แต่เธอยขวนไปอย่างนั้นเอง เจ้าหน้าที่ตรวจตราจะออกมานานไม่ได้ เธอจึงรีบเอ่ยลาพวกเขาและวิ่งมื่อลูกมุ่งหน้าไปที่โบสถ์

หน้อยแน่!—เฟอร์รามิสมองซากาอิกอย่างกล่าวโทษ ทำให้เธอขายหน้าต่อหน้าเด็กๆ!

"ฉันแค่พูดความจริง ไปเร็ว!" ซากาอิเร่งเร้า

"ก็ได้ แต่เมื่อไหร่หนุอยาก..."

เอ๋!?—เฟอร์รามิสซึ่งกำลังมองไปทางโบสถ์พลันตะลึงงัน

นั่นอะไรนะ!

เงาคำซัดเจนสายหนึ่งเริ่มไต่ขึ้นไปบนกำแพงโบสถ์ เงานั้นทอดลงบนกำแพงอย่างบิดเบี้ยว ย่อมกระจกสัจจนกลายเป็นสีดำ ทั้งยังไต่ขึ้นไปเรื่อยๆ ก่อนจะห้อมล้อมผนังค้ำนอกของโบสถ์ไว้ทั้งหลัง รวมถึงไม้กางเขนบนโบสถ์ด้วย

ไม้กางเขนเหนือโบสถ์ที่งดงามที่สุดฝั่งอัญมณีไว้และมักทอแสงระยิบระยับได้แสงแดด แต่ตอนนี้...ไม้กางเขนไม่มีประกายอีกแล้ว

ซากาอารู้สึกว่าสายตาเธอแปลกๆ จึงหันไปมองข้าง ซาวคริสต์ ทั้งหลายยังคงเข้าแถว บ้างก็แย่งกันบริจาคเงิน ผู้คนต่างอธิษฐานขอพรอย่างซาบซึ้งและเคารพ...แต่ในกลุ่มคนกลับมีเงากระจัดกระจายอยู่จำนวนมาก เงาบางส่วนแฝงอยู่ในโบสถ์

"ช่วยด้วย!..." เสียงหวีดร้องโหยหวนดังมาจากยอดโบสถ์ เฟอรัรา-มิสกับซากาอิตั้งหันไปมองพร้อมกัน เงาคนสายหนึ่งมุดออกมาจากหน้าต่างระบายอากาศข้างบน "ช่วย...ช่วยด้วย!..."

ลำตัวท่อนบนของคนผู้นั้นโผล่ออกมา เขาอมแอ้งจอนเห็นกระดูกแต่จากสภาพที่ไร้จมูกของเขา เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นคน!

"ช่วย..." ชายหนุ่มถูกปกคลุมด้วยเงาตัวทั้งร่าง เขายื่นมือออกมา ร้องขอความช่วยเหลืออย่างน่าเวทนา วินาทีถัดไปก็ถูกดูดเข้าไปทางหน้าต่าง "พีบ!...อ้า!..."

ทั้งที่ห่างกันทั้งโลก แต่เสียงร้องแหลมกลับแทรกเข้ามาในสมองครั้งสั้น เฟอรัรามิสหนังหวั่นๆ รู้สึกหนาวเข็ญไปทั้งตัว!

"นั่นคือ...เหตุอัศจรรย์หรือ" เธอถามเสียงสั้น

"ไป!" ซากาอิตั้งตัวเธอให้หันกลับมา "เธอไม่เห็นและไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น เรื่องนี้แม้แต่เงาเดียวกับอวีเดนก็ห้ามบอก เข้าใจไหม!"

"แต่เมื่อไหร่..."

"หุบปาก! เฟอรัรามิส" ซากาอิตั้งถามเสียงต่ำ "เธอจะพูดในสิ่งที่คนอื่นไม่เห็นและไม่ได้ยินไม่ได้ จะเป็นการเปิดเผยตัวเอง!"

เฟอรัรามิสหลับตาลงอย่างเจ็บปวด ไซ้ เธอต้องหักเก็บความรู้สึกและหยุดนิสยงวาม เรื่องประหลาดพวกนี้มีแต่เธอที่มองเห็น สิ่งที่โผล่ออกมาจากโบสถ์และร้องขอความช่วยเหลือเป็นคนตายนั้นหรือ เป็นวิญญาณของมนุษย์ไซ้ไหม น่าสงสารและน่าเวทนานขนาดนั้น เขาคิดนั้นขอความ

ช่วยเหลือ ภาพแบบนั้นคนปกติไม่มีทางมองเห็น!

มีแต่นักบพลังจิตเท่านั้นที่มองเห็นและได้ยิน นักบพลังจิตก็คือผู้มีพลังจิตที่ทุกคนหว่ากถั่นแหละ—เอ๊ะ?

เออเซะงักผีเท้าทันทีและหันไปเบิกตามองซากาออย่างไม่อยากเชื่อ

"มีอะไร! ไปกันเถอะ" ซากาอเริงอย่างร้อนใจ

"พี่มาริ..." เออหรีตาทั้งสองข้าง "เมื่อกี้พี่ก็เห็นเธอ"

นักบพลังจิต ในยุคสมัยนี้จะเรียกผู้ที่มีพลังพิเศษว่า 'ผู้มีพลังจิต'

แม้นักบพลังจิตจะเป็นมนุษย์ แต่เนื่องจากเป็นที่รังเกียจ จึงแทบจะรวมตัวกันเป็นอีกเผ่าพันธุ์หนึ่ง พวกเขาแบ่งระดับด้วยพลังพิเศษอย่างเข้มงวด ผู้ที่มีพลังพิเศษแกร่งกล้าที่สุดคือ 'ทูตพลังจิต' นอกจากนั้นจะแบ่งตามสี ดังนั้นถ้าอยากรู้ว่าผู้มีพลังจิตที่ชาวเมืองเสียเงินจ้างมาปราบภูตผีปีศาจอยู่ในระดับใด ให้ดูจากเสื้อคลุมที่พวกเขาใส่ก็รู้แล้ว

ผู้มีพลังจิตเสื้อคลุมสีเทาเป็นพวกอิสระ พวง่ายๆ คือสามารถปราบมารปีศาจเล็กๆ ได้เท่านั้น แม้กระทั่งปีศาจก็ไม่แน่ว่าจะปราบได้ ไม่แน่คุณยายหมอลูกอาจจักอยู่ในประเภทนี้ ต่อมาเป็นเสื้อคลุมสีน้ำเงิน ผู้มีพลังจิตประเภทนี้มีพลังในระดับหนึ่ง จัดการปีศาจที่พลังไม่แกร่งกล้า ซิมหรือวิญญาณคนตายได้ไม่มีปัญหา เหนือกว่านั้นไปเป็นเสื้อคลุมสีแดง ซึ่งใกล้เคียงกับทูตที่เป็นระดับสูงสุด แม้แต่มารชั้นต่ำก็สามารถปราบได้

ว่ากันว่าเสื้อคลุมที่เป็นสัญลักษณ์ของ 'ทูตพลังจิต' ซึ่งอยู่ระดับสูงสุดเป็นสีดำ แต่ทูตพลังจิตที่แท้จริงไม่มีทางสวมเสื้อคลุมเปิดเผยฐานะของตัวเอง มีน้อยคนที่รู้ว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน หากไม่ใช่เศรษฐกิจหรือหน่วยงานรัฐบาล ไม่มีทางจ่ายค่าจ้างพวกเขาไหว

แม้เสื้อคลุมจะเป็นตัวบ่งบอกระดับพลังพิเศษ แต่เหตุผลหลักเป็นเพราะหลายคนรู้สึกว่าการที่มีพลังจิตเป็นข้ออ้างบังหน้า การเห็นหน้าหรือสัมผัสเนื้อตัวพวกเขาเป็นสิ่งที่ไม่สมควร ดังนั้นจึงเรียกร้องให้ผู้มีพลังจิตต้อง

สวมเสื้อคลุม

เฟอรรามีสไม่ยากจินตนาการเลยว่า ถ้าทุกคนรู้ว่า...หัวหน้ากองกำลังคุ้มภัยประชาชนที่ชาวเมืองทุกคนยกย่องเลื่อมใสและไว้วางใจที่สุดเป็นผู้มีพลังจิตจะเกิดอะไรขึ้น!

"เหลือเชื่อเกินไปแล้ว!" เธอคิดตัวขึ้นจากโซฟา "เรื่องนี้ถ้าคนอื่นรู้"

"ถ้าเธอเบาเสียงหน่อยก็จะมีใครรู้" ซากาอิถอนใจ ขณะที่ลูน่าแม่ของเฟอรรามีสยกขาแดงเดินเข้ามาจากทางขวามือพอดี "ขอบคุณครับลูน่า"

เฟอรรามีสมองผู้ใหญ่อสองคนตรงหน้า ซากาอินั่งอยู่ตรงหน้าเธอ โดยมีโต๊ะรับแขกคั่น ลูน่าวางถาดแล้วนั่งลงบนโซฟาข้างมือเธอ เบเนดิกต์ผู้เป็นพ่อนั่งอยู่บนเก้าอี้ทางขวามือและกำลังจิบชา

"พอกับแม่...รู้อยู่แล้วเหอ" เธอกลอกตาไปทางซ้ายและทางขวาอย่างสงสัย

"พี่ใหญ่เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านคาถา" ซากาอิมองเบเนดิกต์ "คาถาหลายอย่างของฉันก็ได้มาจากเขา เขาเป็นพี่ใหญ่และเป็นอาจารย์ที่ฉันเคารพมากที่สุด"

เฟอรรามีสอ้าปากกว้างจนแทบหุบไม่ลง พ่อซึ่งทำงานก่อสร้างเป็นถึงผู้เชี่ยวชาญด้านคาถาเขียว ทำไมเธอไม่เคยรู้มาก่อนเลยละ!

"ผู้เชี่ยวชาญด้านคาถาเปล่า...รู้คาถาเยอะมากอย่างนั้นเหอ" เฟอรรามีสถามอย่างไม่แน่ใจ "แต่หนูจำได้ว่าคาถาส่วนใหญ่มีแต่ผู้มีพลังจิตเท่านั้นที่รู้ พวกเขามีคาถาพิเศษ ทั้งยังแตกต่างกันไปตามศาสนาที่นับถือด้วย"

ตอนนี้ย้อนคิดดู ความรู้พื้นฐานพวกนี้พ่อแม่บอกเธอตั้งแต่เด็ก อืม...เพราะอย่างนี้เธอถึงถูกสั่งให้ท่องคาถาเพิ่มเติมอยู่บ่อยๆ ที่แท้เป็นอย่างนี้เอง!

"ถูกต้อง ยิ่งรู้คาถามากยิ่งเป็นประโยชน์กับตัวเองมาก...แน่นอน"

ว่าคาถาทุกบทใช้รับมือกับบางอย่างโดยเฉพาะ...ช่วยเสริมอานุภาพให้เครื่องมืออาคม และมักจะเพิ่มประสิทธิภาพได้เป็นเท่าตัว" เบเนดิกต์เอ่ย "เพียงแค่คาถาส่วนใหญ่ล้วนอยู่ในมือของผู้มีพลังจิต เหตุผลหนึ่งเพราะคนธรรมดาทั่วไปใช้ไม่เป็น เหตุผลอีกข้อเพราะคาถาหลายบทจะได้ผลต่อเมื่อผู้ใช้มีพลังพิเศษ...คังนั้นทุกคนจึงเรียนรู้แต่คาถาพื้นฐานเท่านั้น ไม่รู้คาถาอื่นนอกเหนือจากนี้"

"แต่ว่า...พ่อรู้คาถาอื่นๆ ด้วย" เฟอร์รามิสถามควัก "เพราะอะไรคะ"

"เรื่องนี้ตอบยากแล้วละ คาถาเป็นสิ่งที่ตกทอดกันมาในแต่ละรุ่นครอบครัวเราจึงมีคาถาเป็นสิบ ข้างในมีคำรามากมาย เนื่องจากกระดาศถูกหนอนแมลงกัดแทะได้ง่าย หรืออาจกลายเป็นสีเหลืองและขาดได้ อาชีพของตระกูลเราจึงเป็นการคัดลอกฉบับสำเนาตามกำหนดเวลา...นานวันเข้าจึงขยายเป็นสิบใหญ่" เบเนดิกต์ยิ้มบางๆ "เดิมทีจะรอให้ลูกโตก่อนแล้วค่อยบอก อีกหนอยนี้จะเป็นงานของพวกเขาทุกคน ทั้งยังเป็นของที่ใช้รักษาชีวิต"

"ว้าว!..." เฟอร์รามิสตื่นเต้น "แสดงว่าพ่อกับแม่ไม่รู้ว่าคำรามพวกนั้นมาจากไหนหรือคะ เหมือนเก็บได้ออย่างนั้นหรือ"

"อืม...ไม่มีใครรู้หรอก หรืออาจมีใครเก็บได้จริงๆ ห้าร้อยปีที่ผ่านมารุ่นวายมาก ผู้มีพลังจิตที่หลบหนีอาจทำตกไว้ก็ไม่น่า" ซากาอิจิบซาแดงอีกหลายคำ "เขาเป็นว่าฉันรู้สึกขอบคุณคาถาพวกนี้มาก ไม่งั้นก็ยากที่ฉันจะอยู่รอดมาถึงทุกวันนี้"

ฮะๆ! ใช่แล้ว—หลายวันก่อนตอนเธอบุกเข้าไปในป่าหมื่นศพที่ขึ้นชื่อเรื่องความชั่วร้ายตอนกลางคืน ขณะที่เกือบจะถูกมือสุรกิน พี่มาริอยู่ตรงนั้นพอดี ตอนนั้นเขาเล่าคาถาที่เขาไม่เคยได้ยินและขับไล่มือสุรไป! ย้อนคิดดูแล้ว เธอยังตกใจที่พี่มาริมีเครื่องมืออาคมที่ร้ายกาจ ยิ่งรู้สึกแปลกๆ ที่เขาตรงเข้าไปจัดการมือสุรตามลำพัง

เพราะกองกำลังคุ้มภัยประชาชนจะออกปฏิบัติการเป็นทีมเสมอ

รับมือกับสัตว์ประหลาดจะประมาทได้อย่างไรกัน...ที่แท้ไม่ใช่เพราะพีมาริ ใจร้อนหรืออวกเก่ง แต่เพราะเขาต้องไปคนเดียว!

"แสดงว่าที่พีมาริได้เป็นหัวหน้ากองกำลังคุ้มภัยฯ สามารถรับมือ กับผีรอกและมารปีศาจได้มากมายขนาดนั้น..." เฮอร์สติกเหมือนเข้าใจอะไร บางอย่าง "เพราะพีเป็นผู้มีพลังจิต!"

ซากาอิฉีกยิ้มจนใจ สองมือแบออก "ฉันไม่ปฏิเสธ"

ว่าแล้วเชียว! ลองพลิกดูประวัติผลงานของพีซากาอิสิ ถ้าเป็นคน ธรรมดาไม่ถูกกินก็ถูกฉีกร่างไปแล้ว ยังจะมีวีรกรรมอันโคตรเด่น ทั้งยัง ชนะทุกสนามรบได้ยังง!

"เห่ซะมัด!" คงคาทั้งสองข้างของเฟอร์รามิสเป็นประกาย เฮอร์บ ลูกขึ้นและขยับไปอยู่ข้างพีซากาอิ "พีใหญ่เก่งจัง แล้วพียังมีความสามารถ อะไรอีก พี่อยู่ระดับไหน..."

"เฟอร์ร่า" ลูน่าคว้าเสื้อด้านหลังของเธอและดึงกลับมา "อย่าทำ แบบนี้"

ลูน่าคิงตัวเธอนั่งข้างๆ เธอทำหน้าที่ไม่เต็มใจ ร้อนใจจะพุ่งไปข้าง หน้า "หนูรู้สึกว่ามันเจ๋งมากนี่นา อีกอย่างหนูไม่พูดไปหรอก หนู..."—ก็ เป็นผู้ที่มีพลังจิตเหมือนกัน—คำพูดของเฟอร์รามิสสะกด มองหน้าแม่แล้ว เธอกลับไม่รู้ว่าจะบอกดีหรือเปล่า...

พอกับแม่ยอมรับพีมาริได้ แล้วจะยอมรับเธอได้ไหม

ไม่รู้ทำไมเธอถึงไม่กล้าพูดออกไป

"จำไว้ นี่เป็นความลับ เธอกับฉันต่างรู้ผลของการที่ความลับนี้ถูก เปิดเผย" ซากาอิมองเฟอร์รามิสอย่างจริงจัง "แต่เปรียบเทียบกันแล้ว เธอ ต้องสำรวมให้มากกว่า คาลาที่ฉันให้ต้องเอาไปอ่าน วิธีอ่านคาลาให้พีใหญ่ สอนให้"

เฟอร์รามิสเม้มปากพรางมองข้ามไหล่ซากาอิไปยังพ่อที่อยู่ข้างหลัง แว่นตาของพ่อคมกริบผิดปกติ มองเธอจนเธอรู้สึกร้อนตัว

"ลูน่า พี่ใหญ่ เธอต้องปรับสมดุลแล้วละ" ซากาอิลุกขึ้น "ผมยังมี
ธุระต้องไปทำ คอนหัวค้ำที่โบสถ์มีการชุมนุมด้วย ผมต้องไปจัดระเบียบ"
พอพูดถึงโบสถ์ เบเนดิกต์ก็ขมวดคิ้วทันทีและลุกตาม "ฉันได้ยินว่า
พวกเขาจะจัดงานพยากรณ์"

"ใช่ คุณพ่อไปบอกว่าจะจัดก่อนพระอาทิตย์ตกดิน แต่คุณพ่อเคลลี่
อยากจัดตอนกลางวัน...ถูกต้อง กลางคืนมนุษย์ไม่ควรออกไปไหน แต่คุณ
พ่อคิดว่าโบสถ์เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ จึงไม่น่าจะเป็นอะไร" ซากาอิลุ้มใจ
กับเรื่องนี้ทีเดียว "แต่ผมพยายามโน้มน้าวให้จัดงานคอนหัวค้ำแล้ว พวกเขา
จะตั้งใจฟังการสำแดงอัศจรรย์"

"คิดยังไงก็แปลก" เบเนดิกต์ครุ่นคิด "ฉันรู้สึกว่าการสำแดง
อัศจรรย์แปลกประหลาดเกินไป"

"ไม่ແ่เท่านั้น เมื่อก็หนู..." เฟอร์รามิสร้อนใจอยากบอก ซากาอิหัน
ขวับกลับมาทันที ทำเอาเธอตกใจจนเงิบไป "หนู...เมื่อก็...หนู..."

"ดูเธอสิ ไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจเลย ถ้าวันนี้เป็นคนอื่นที่หาหรือกัน
เธอก็คงจะโผล่ออกมาแบบนี้เหมือนกัน" ซากาอิส่ายหน้า "สำรวจไว้
เฟอร์รา อย่าลืมเค็ดขาด ลองเอาสิ่งที่จะพูดกลับไปคิดในสมองอีกหนึ่ง
นาที ไตร่ตรองถึงสถานการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นแล้วค่อยพูดออกมา"

แม้ซึ่งอยู่ข้างๆ คบมือเธอ เฟอร์รามิสมองลูน่าอย่างล้าๆ กลัวๆ
แววตาของแม่เหมือนรู้ดีทุกอย่าง

"มองเห็นอะไร" พ่อถามต่อ แต่ถามซากาอิ

"ที่โบสถ์มีเงาคำปกคลุม ไม้กางเขนสูญเสีประกายไป ผมว่า
ที่โบสถ์มีปัญหา" ซากาอิฟันธง "ก่อนหน้านี้เฝ้าให้กับบอกว่าในเมืองมีเรื่อง
ที่น่าเป็นห่วง ผมคิดว่ามีบางอย่างแฝงตัวอยู่ในเมือง"

"เฝ้าให้?" เบเนดิกต์ขมวดคิ้วพลาบปรายตามองเฟอร์รามิส "อ้อ!
เด็กหนุ่มผมทองที่เพิ่งย้ายมาใหม่นั้นหรอ"

"เขาเป็นคนที่ประหลาดมาก ไม่ค่อยปกติ ผมยังไม่แน่ใจว่าเขาเป็น

อะไรกันแน่...เป็นผู้มีพลังจิตหรือเป็นพวกปีศาจ คุณไม่ออกเลย" ซากาอิ ยกมือขวาชี้ขึ้น นิ้วโป้งชี้ไปข้างหลัง "เฟอรร่าสนิทสนมกับเขามาก ไม่เชื่อฟังผมเลย"

เฮ้!—เฟอรร่ามิสเบิกตากว้าง

ทำไมต้องคิดฝ่าให้มาเกี่ยวด้วยล่ะ

"ฉันรู้แล้ว เธอรีบไปเถอะ ระวังอย่าให้เกิดเรื่องขึ้นล่ะ" เบเนดิกต์ คบหลังซากาอิ "ฉันจะจัดการเรื่องของเฟอรร่าเอง"

ซากาอิเอะလာเบเนดิกต์อย่างมีมารยาท ก่อนหันไปขอบคุณลูน่า สำหรับชาแฉงรสเยี่ยม แต่พอหันมาทางเฟอรร่ามิสกลับทำหน้าเหมือน บอกให้เธอเชื่อฟังและทำตัวดีๆ จากนั้นก็รีบร้อนจากไป

พอเขาไป ห้องรับแขกพลันเงียบ พ่อจ้องเธอด้วยสายตาขุ่นเคือง แม่กางแขนไม่ปล่อยยให้เธอหนีกลับห้อง แววดาอ่อนโยนเจอความเข้มงวด ขณะจ้องใบหน้าด้านข้างของเธอ

"หนู..." หัวใจเธอเต้นเร็วมาก

"เรารู้ตั้งนานแล้วว่าลูกเป็น" ลูน่าเอ่ยเสียงนุ่มนวล "ไม่ั้นคราว ก่อนคงไม่ให้ลูกท่องคาถาปราบซิมิหรอก"

เฟอรร่ามิสกะพริบตา

คราวก่อน...หมายถึงหนึ่งเดือนก่อน...แม่รู้ก่อนตั้งนานแล้วนี่!

"เอละ ขึ้นมาข้างบน พ่อจะสอนท่องคาถา" เบเนดิกต์ทำเสียง ขริมพลางเดินไปตรงหน้าเธอ "อย่าลืมที่ซากาอิบอกเมื่อกี้ สำรวมไว้! พวกเราไม่อยากเสียลูกไป"

ลูน่าปล่อยมือและรุดหลังเธอเบาๆ อย่างรักใคร่ เหมือนเร่งให้เธอ เดินไป

เฟอรร่ามิสพยักหน้า ลูกขึ้นหีบกระเป๋านักเรียน และรีบตามพ่อ ขึ้นไปชั้นบน

"พ่อ...ไม่รู้รู้สึกแปลกเหรอ ทำไมหนูถึงเป็นผู้มีพลังจิต" เฟอรร่ามิส

ถามเบาๆ ขณะเดินขึ้นบันได "ไม่มีคันสายปลายเหตุ..."

"ทุกอย่างล้วนมีสาเหตุ" เบเนดิกต์พูดขัดแย้งกับเธอ "สำหรับพ่อ ลูกเป็นลูกสาวที่พ่อรัก แค่นี้เท่านั้น"

เฟอรัรามีสมเหมือนจะเข้าใจและไม่เข้าใจในคราวเดียวกัน แต่เธอ รู้สึกได้เต็มเปี่ยมว่าพ่อกับแม่ยืนอยู่ข้างเดียวกับเธอ เป็นพลังอันแข็งแกร่ง ที่สุดของเธออย่างไม่ต้องสงสัย

เธอไม่รู้สักโคตเดียวแม้แต่บ่อย ซากาอิเป็นผู้มีพลังจิต ฝ่าให้ก็ใช่ พ่อยังมีคำร่ำถามมากมายที่คนอื่นไม่มี แม้ทุกคนต่างมีความลับ แม้ความลับเหล่านี้จะเปิดเผยไม่ได้ ถ้าเปิดเผยไปจะต้องเกิดเรื่องแน่ แต่เธอกลับไม่กลัวแม้แต่บ่อย

แม้จะต้องระวังให้มาก แต่เธอมีแรงสนับสนุนอันยิ่งใหญ่

เกร็ง!!!—เสียงนาฬิกาดังมาจากโบสถ์ที่อยู่ไกลออกไป ฤดูหนาว พระอาทิตย์ตกคอน้ำค้างเย็น นี่เป็นเสียงนาฬิกาบอกเวลาสี่โมงเย็น มัน ยังคงดังมาเหมือนเช่นเคย—เกร็ง! เกร็ง! เกร็ง!

เฟอรัรามีสปล่อยมืออย่างทรมาน หนังสือในมือหล่นกระจายอยู่บนบันได สองมืออुकหูแน่น ร่างกายทรงตัวไม่อยู่และเอนไปชนผนัง

"เฟอรัร่า!"

"อ้า!...น่ากลัวมาก!" เธอตะโกน "เสียงร้องโหยหวนน่าสยดสยองเหลือเกิน!"

นั่นใช่เสียงนาฬิกาอย่างเคียวชะที่ไหน มีเสียงร้องโหยหวนน่าเวทนาแผ่มาทับเสียงนาฬิกาดัง!

อ้า!...อ้าๆ!...อ้าก!...ว้ากกก!!!...

อุณหภูมิลบสิบกว่าองศา กลางคืนลมหิมะยิ่งพัดแรง มักจะปะทะกระจกจนเกิดเสียงดัง เธอจึงต้องตั้งใจฟังให้ดี

ตกลงมีคนหรือเปล่านะ

กึกกัก! กึกกัก!

"ช่วย...ช่วย!..." เสียงโศกเศร้าแว่วมา เฟอ์รามิสออกจากรางหน้าต่างทันที มีคนอยู่จริงๆ ค่าย!

"ไม่ทันแล้ว!...ช่วยด้วย!..." เสียงนั้นเจือแววสะอื้น ทั้งยังต่างกับเสียงก่อนหน้าอย่างสิ้นเชิง—ไม่ใช่แค่คนเดียวด้วยเหรอ!

เฟอ์รามิสกำแน่นทันที และถอยไปข้างหลังหลายก้าว ต้องสร้างพื้นที่ในการสับค้ำเสียงกระจกสั่นดังขึ้นทุกที รวากับคนข้างนอกต้องการค้ำแผ่นกระจกออกอย่างนั้นแหละ

กึกกัก!—สถานการณ์ตรงหน้ายังไม่ทันคลี่คลาย คู่เสื้อผ้าน้ำค้างข้างหลังเธอพลันส่งเสียงดังขึ้นมาเพิ่ม เป็นเสียงไม้แขวนเสื้อจำนวนมากกระทบกัน—กึกกัก! กึกกัก! กึกกัก!—เฟอ์รามิสหันไปจ้องคู่เสื้อผ้าน้ำค้างตัวเอง บานประตูที่เปิดสนิทไม่ได้อยู่ตรงหน้าต่างสักหน่อย ไม้แขวนเสื้อข้างในส่งเสียงดังไม่หยุดเพราะอะไรกัน

ประหลาดจริง ทำไมชอบเป็นแบบนี้ละ วิญญาณคนตายนอกหน้าต่างส่งเสียงร้อง จากนั้นก็จะเข้ามาได้ แถมยังชอบเข้ามาในคู่เสื้อผ้าน้ำค้างของเธอ นี่เป็นเพราะมีคนคิดป้ายนำทางไว้นอกหน้าต่างหรือเปล่า บอกพวกเขาว่าให้เข้ามาทางหน้าต่างบานไหน จากนั้นเข้าไปในตู้ใบไหน

เธอหมุนตัวเดินไปยังคู่เสื้อผ้าน้ำค้างทันที ไม่อยากจะบอกเลยว่าตอนนี้เธอเกลียดการเปิดตู้ขนาดไหน ไม่ว่าจะเป็นตู้อะไรก็เถอะ สำหรับเธอแล้วไม่ต่างกับการเปิดกล่องของขวัญสุคเซอร์ไพรส์ วินาทีที่ต้องเปิดตู้โดยไม่รู้ว่ามีอะไรอยู่ข้างใน

เธอหยิบกระดาษยันต์จากตู้ตรงหัวเตียงมาสองแผ่น แล้วแปะไว้บนบานประตู

เธอไม่อยากเห็นอะไรในตู้เสื้อผ้าทั้งนั้น

ชอบอยู่ในนั้นก็อยู่ไปตลอดเลยแล้วกัน!

"เฟอร์ร่า!" เสียงดังขึ้นนอกห้อง

แม่นี่นา!

เธอสะดุ้งโหยงแล้วรีบเปิดประตู ลูน่ายิ้มบางๆ ให้เธอ จากนั้นปราย
ตามองกระจกชายันต์บนตู้เสื้อผ้า

"คือว่า...ไม่แขวนเสื้อข้างในส่งเสียงกึกกัก" เธอพูดพลางกลอกตา
"เมื่อก้นนอกหน้าต่างเหมือนจะมี...อะไรบางอย่าง"

"แม่รู้" ลูน่าหัวเราะเบาๆ และหันไปที่ตู้เสื้อผ้า ยื่นมือไปจนเกือบ
จะแตะบานประตูตู้

เฟอร์รามีสทกใจเล็กน้อย กลัวว่าวิญญาณผู้ตายในนั้นจะคลุ้มคลั่ง
ถ้าทำร้ายแม่เข้าจะว่ายังงิ เธอยื่นมือออกไปจะดึงมือแม่ออก แต่ลูน่ากลับ
บอกให้เธอถอยไป

"เฟอร์ร่า ผู้มีพลังจิตมีภาระหน้าที่ ไม่ใช่แค่รู้สึกได้ แต่ลูกต้องรู้จัก
แยกแยะศิร้ายด้วย"

วินาทีต่อมา ลูน่าก็ฉีกกระจกชายันต์ออกดังแฉก!

ตู้เสื้อผ้าเปิดออกทันทีเหมือนถูกอะไรบางอย่างคันอยู่ เงาคำพุง
ออกมาจากข้างใน เฟอร์รามีสตั้งท่าจะสะบัดเส้นมือโดยสัญชาตญาณ
แต่ลูน่าก้าวเข้าไปขุดมือเธอไว้ก่อน

"แม่!" เธอร้องอย่างร้อนใจพลางมองเงาเหล่านั้น

เฮ้ย! เยอะขนาดนั้นเลยหรอ

เงาพวกนั้นพุ่งออกไปจากห้องเธอทีละเงา!

"เรารอพวกเขาอยู่" ลูน่ายังขุดมือเธอไว้ "พวกเขาไม่ได้มาทำร้าย
เรา!"

เอ๋!?—เฟอร์รามีสอึ้งไป "รอ...รอพวกเขา?"

"ไม่มันลูกคิดว่า ด้วยการป้องกันอย่างแน่นหนาของบ้านเราที่แม่แต่

มารปีศาจยังเข้ามาไม่ได้ พวกวิญญาณจะเข้ามาได้ยังไงล่ะ" ลูน่าถอนใจ "พวกเขาไม่มีที่ไป เราเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าทำไมถึงมีวิญญาณคนตายที่ถูกทำร้ายมากมายขนาดนี้"

เฟอรัรามีสตะลึงงันพลางกะพริบตา บอกตามตรง เธอไม่ค่อยเข้าใจที่แม่พูดสักเท่าไร! หรือว่า...เธอมองหน้าต่างก่อนหันมามองคู่เสื้อผ้านึกถึงเหตุการณ์หนึ่งที่เคยเกิดขึ้นในอดีต มีป้ายนำทางอยู่จริงๆ เหรอเนี่ย "แม่ทำสัญลักษณ์ไว้ที่นอกหน้าต่างเธอ" เธอถามอย่างงุนงง

ลูน่าพยักหน้า "ไม่จั้นพวกเขาจะรู้ได้ยังไงว่าเข้ามาได้ เมื่อก่อนลูกสัมผัสไม่ได้ แต่หมูนี่ความรู้สึกไวขึ้นเยอะ จำอลเซได้ไหม เธอก็มาขอความช่วยเหลือเหมือนกัน เอาละ อย่าคิดมาก ก่อนนอนอย่าลืมฝึกคาถาละ แต่อย่าฝึกจนคิดคั่นะ"

อลเซ? นั่นเป็นตอนที่ผิอสูร...ไม่ใช่สิ!

"เคียวๆ!..." เฟอรัรามีสรีบดึงตัวแม่ไว้ "แม่คะ นี่พ่อกับแม่กำลังทำพิธีปล่อยดวงวิญญาณเธอ"

"เรื่องง่าย ๆ นะ ท่องคาถาพื้นฐานนิดหน่อยก็เรียบร้อยแล้ว" ลูน่ายิ้มบาง ๆ "แม่จะขึ้นไปช่วยพ่อของลูกแล้วละ"

เฟอรัรามีสยืนอึ้งอยู่ที่เค็มขณะมองแม่หมุนตัวเดินออกไป พอคนตายยอมต้องทำพิธีปล่อยดวงวิญญาณ เรื่องนี้ไม่ต้องใช้ความสามารถมากนัก ช่วงนี้ในเมืองมีคนตายมาก จึงมีสมาคมพิธีกรรมคอยทำหน้าที่นี้โดยเฉพาะ แล้วทำไมยังมีวิญญาณเร่ร่อนเพ่นพ่านไปทั่วอยู่อีก

พ่อแม่คอยช่วยเหลือวิญญาณที่ไม่ได้รับการปลดปล่อยเธอวิญญาณพวกนี้ส่วนใหญ่ตายเพราะอุบัติเหตุ หรือไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาตายแล้ว โดยมากถูกผีรบกวนหรือกินไป

เธอเดินไปหน้าตู้เสื้อผ้า มองไม้แขวนเสื้อที่ยังสั้นอยู่เล็กน้อย ที่แท่นอกบ้านคิดป้ายเชิญชวนไว้ รวากับเขียนคำว่า 'ปลดปล่อยดวงวิญญาณเชิญค่านิน' เอาไว้อย่างนั้นแหละ คาถาบนหน้าต่างแต่ละบานน่าจะไม

เหมือนกัน ผู้ตายที่ผ่านการคัดกรองแล้วจึงจะเข้ามาได้ จากนั้นไปที่ตู้เสื้อผ้าของเธอ แล้วค่อยเดินออกไป

นี่คือเหตุผลว่าทำไมก่อนหน้านี้อัลเซถึงเข้ามาเตือนเธอล่วงหน้าได้ ทั้งยังมีเรื่องประหลาดอีกมากมายด้วย

มองบานกระจกในตู้เสื้อผ้าแล้ว น่ายินดีจริงๆ ที่วันนี้ไม่มีใครโผล่ออกมา เธอประหลาดใจเมื่อพบว่าหลังผ่านเรื่องราวมากมาย เธอกลับยอมรับเรื่องนี้ได้ง่ายดาย ขอเพียงวิญญาณพวกนี้ไม่แอบอยู่ในตู้เสื้อผ้า และหลอกหลอนเธอให้ตกใจก็พอ

เธอตรวจสอบดูว่าข้าวของอะไรหายไปก่อนจะก้มตัวหยิบถุงเท้าที่หล่นลงมาโยนกลับเข้าไป แต่กลับเห็นของอย่างหนึ่งหล่นอยู่ในตู้

เธอยื่นมือออกไปอย่างลังเลและคลำถูกสร้อยประกาศเส้นหนึ่งจึงหยิบออกมา มันเป็นสร้อยไม้กางเขนสีขาวบริสุทธิ์ ดูเรียบง่ายแต่ไม่ถึงความสวยงาม อาจเป็นไม้กางเขนที่ทำจากงาช้างเลยก็เดียว!

หืม?—เธอขมวดคิ้ว—เหมือนเคยเห็นไม้กางเขนอันนี้ที่ไหนมาก่อน เป็นของบาทหลวงสักคนหรือเปล่าล่ะ